

Broliai ir sesės šauliai, žurnalo „Trimitas“ skaitytojai,

netrukus mums visiems, kaip ir kiekvienais metais pačią tamsiausią naktį, nušvis šventųjų Kalėdų žvaigždė, teikianti viltį, džiugesį, įprasminanti ilgą stebuklo laukimą: juk šv. Kalėdos kiekvieno krikščionio širdyje – tai ne tik laukimo, bet du tūkstančiai metų atnaujinamo patvirtinimo – taip, Jis atėjo – metas.

Linkėdamas gražiausių vilčių išsipildymo, į 2013-uosius skatinu žengti kupiniams ryžto ir noro siekti to, kas nebuvo pasiekta praėjusiais. Norėčiau, kad pasisekimas ir džiaugsmas lydėtų ne vien tik Jus, bet ir Jūsų šeimos narius, norėčiau, kad mums visiems būtų malonu prisiminti praėjusiuosius ir anksčiau prabėgusius metus, labai norėčiau, kad mus visus džiugintų senųjų metų nuveikti darbai.

Apie tai, ką pasiekėme, o ko ne, turėtume permąstyti kiekvienas. Ne tik pamąstyti, bet taip pat įvertinti savo pasiekimus ar nepasiektus ir neįgyvendintus tikslus, tačiau neakcentuoti, kad dėl nesėkmių kaltas kažkas kitas, o ne aš pats. Pirmiausia derėtų įvertinti save, savo poelgius bei pastangas ir pabandyti suprasti, kad 2013-aisiais derėtų veikti kitaip, nes tik tada galėsime sukurti džiugesnių akimirkų ne tik sau pačiam, bet ir visiems šauliams bei tautai.

Nueinantieji metai itin blogi nebuvo, nors pernelyg gerais bei dosniais jų vadinti taip pat negalime. To priežastis, manau, paprasta: gal ir mes nebuvo itin teigiami, o gal net stokojome ryžto siekti daugiau? Tačiau praėjusieji, pripažinkime, kiekvieną mūsų praturtino ne tik dar vienerių metų našta, bet ir patirtimi, emocijomis. Tai neįkainojamas turtas, kurį kiekvienas turime saugoti, branginti bei dalytis su kitais.

Šaulių sąjungai 2012 metai buvo visokie: ir sunkūs, ir skaudžių netekčių atnešę, ir kupini finansinių išbandymų. Tačiau šiandien džiaugdamasis galiu konstatuoti, kad pakilome, liovėmės blaškytis ir, manau, 2013-aisiais žengsime tvirtesniu žingsniu. Tolyne. Užsibrėžtų tikslų link.

Noriu padėkoti visiems, kurie suprato, kad vakar mums buvo sudėtinga ir nelengva, kad reikėjo susikaupti ir dirbti petis petin, dėkoju tiems, kurie padėjo, kurie rėmė mūsų Sąjungą, taip pat dėkoju ir tiems, kurie nesuprato ar nepasistengė suprasti, kur mes einame ir kodėl būtent taip elgiamės... Visi žinome, kad tai, ką pasieksime ir nuveiksime, vertinsime ne mes, o ateinančios pakeisti mus kartos, tad palikime tai atlikti jiems.

Sveikinu, šauliai, švenčių proga. Linksmų ir prasmingų šv. Kalėdų bei sėkmingų 2013-ųjų!

Ats. plk. Antanas Plieskis
Lietuvos šaulių sąjungos vadas

„TRIMITAS“ 2012 m. Nr. 6 (1284)
Lietuvos šaulių žurnalas
Leidžiamas nuo 1920 m. birželio mėn.
Atkurtas 1990 m. liepos mėn.
Šiuo metu leidžiamas kas du mėnesius

Leidėjas
LIETUVOS ŠAULIŲ SAJUNGA
www.sauliusajunga.lt
REDAKCIJOS KOLEGIJA:
Ats. plk. Antanas Plieskis,
LŠS vadas
Vytautas Pečiulis,
LŠS išeivijoje vado pavaduotojas
Dr. Jonas Andriuškevičius,
Kauno apskr. Vytauto Didžiojo
šaulių 2-osios rinktinės šaulys
Saulius Bytautas,
Telšių apskr. Žemaitijos šaulių
8-osios rinktinės kapelionas
prof. Arimantas Dumčius,
Kauno apskr. Vytauto Didžiojo šaulių
2-osios rinktinės šaulys
Jonas Godliauskas,
Alytaus apskr. karininko
Antano Juozapavičiaus šaulių
1-osios rinktinės šaulys
Pranas Trakinis,
Telšių apskr. Žemaitijos šaulių
8-osios rinktinės šaulys
Ats. plk. ltn. Kęstutis Vaitonis,
Panevėžio apskr. šaulių
5-osios rinktinės šaulys

Redaktorė
Lolita Sipavičienė
Korespondentas
Valdas Kilpys
Dizainerė-maketuotoja
Rūta Deksnė

**Pirmame – trečiame
viršeliuose** – V. Kilpio,
ketvirtame – J. Lewis
nuotraukos

**„Trimito“
redakcijos adresas:**
Laisvės al. 34, 44240 Kaunas, Lietuva
Tel.: (8~37) 22 46 47,
(8~685) 6 53 01
El. p. redakcija@sauliusajunga.lt
Leidinio indeksas 5291

Atstovai užsienyje:
JAV
J. R. Butkus
Kanadoje
V. Pečiulis

Sąskaita prenumeratai
AB „Ūkio bankas“
Sąskaitos Nr. LT43 7011 7000 0170 0673

Redakcijos nuomonė
nebūtinai sutampa su autorių mintimis.
Rankraščiai negražinami ir nerenzuojami.
Dėl spaudos broko kreiptis į spaustuvę.

Spausdino
KOPA, dizaino ir leidybos UAB
Kampo g. 7, LT-50153, Kaunas
Tiražas 1090 egz.

© Trimitas, 2012
ISSN 1392-4753

ŠIAME NUMERYJE

3. Realijos

Tęsiamas tarptautinis bendradarbiavimas

4. Pilietiškumas

*Lietuvos kariuomenės diena – patriotizmo
pamoka mums visiems*

11. Šauliška kasdiena

Išardyti ir surinkti ginklų išmokome

12. Lapkritį praleidome turiningai

13. Svečiai apsilankė pas prieniškius šaulius

14. Sniego gniūžtė

15. Saja

Pilietinių iniciatyvų dirbtuvės

16. Veidai

Šaulys apdovanotas išskirtine I tūkst. pabaigos

Kuršių segės replika

*17. Tarnauti Tėvynei, garsinti šaulio vardą,
tikėti svajonėmis ir jų siekti...*

20. Pozicija

Nuo „galėčiau“ link „privalau“

Kai nebežiūri į tikslą – pamatai kliūtis

26. Istorija

Šauliai 1923 m. Klaipėdos „sukilime“

29. „Išvaduotojai“

30. Nepriklausomybės kovų keliais

Kaukonių kautynės

32. Daugiau nei knygos pristatymas

realijos

TĘSIAMAS TARPTAUTINIS BENDRADARBIAVIMAS

Lapkričio 29-30 dienomis Rygoje vyko Baltijos šalių sukarintų gimininių organizacijų – Latvijos Jaunsardze, Lietuvos šaulių sąjungos ir Estijos Noored Kotkad bei Kodututred (estai turi atskiras mergaičių ir berniukų organizacijas) – atstovų susitikimas. Lietuvos šaulių sąjungai renginyje atstovavo šaulių vadas atsargos pulkininkas Antanas Plieskis ir jo pavaduotojas jaunųjų šaulių vadas atsargos kapitonas Vytautas Žymačius. Estijai – Kodututred vadė Angelika Naris ir Noored Kotkad vadas Silver Tamm. Jaunsardze vado Bronislavo Mačiulskio iniciatyva surengtas susitikimas. Tokie keturių minėtųjų organizacijų susitikimai vyksta kasmet vis kitoje šalyje.

Kiekvienos valstybės sukarintos organizacijos vadas padarė trumpą pranešimą, kuriame akcentavo savosios organizacijos svarbiausias veiklas, įvykusias permainas bei aptarė kitų metų veiklos gaires. Pasak LŠS vado, didelį įspūdį paliko Latvijos jaunųjų sargų pristatyta jų organizacijoje

įdiegta elektroninė apskaitos ir mokymo sistema, suteikianti galimybių žinoti apie kiekvieno jaunuolio veiklą organizacijoje, užsiėmimų lankymą, o taip pat visų 120 instruktorių vedamus užsiėmimus bei mokymus.

Kiekvienos organizacijos atstovas pateikė siūlymų apie būsimus bendrus renginius, kurie planuojami ateinančiais metais, bei pasvarstė apie bendradarbiaujančių institucijų veiklos plėtimo galimybes.

Giminingų sukarintų organizacijų vadai pasirašė protokolą, kuriame numatytos bendradarbiavimo gairės kitiems metams.

Po darbinio susitikimo visų keturių organizacijų atstovai pasveikino Latvijos Jaunsardze 20-mečio proga.

„Trimito“ informacija

Lietuvos šauliai atidavė pagarbą žuvusiems Latvijos laisvės kovotojams

LIETUVOS KARIUOMENĖS DIENA – PATRIOTIZMO PAMOKA MUMS VISIEMS

BAGASLAVIŠKIS

Lietuvos kariuomenės dieną Lietuvos žmonės pamini labai įvairiai: vieni su vyno taure rankoje, kiti – klausydami patriotinių kalbų per televiziją, treči net nežino apie tokią šventę. Jaunimo patriotinio ugdymo pavyzdys mūsų rajone – „Atžalyno“ progimnazijos kolektyvas. Patyrusio „karinių reikalų“ specialisto, Vilniaus apskrities karaliaus Mindaugo 10-osios šaulių rinktinės Širvintų 10-osios kuopos vado Leono Vaicekausko, dėka kiekvienais metais mokykloje vyksta „kariniai manevrai“, kuriuose dalyvauja ne tik progimnazijos mokiniai.

Visą praėjusią savaitę mokyklos rūsyje aidėjo šūviai. Tیره vyko šaudymo varžybos, kuriose dalyvavo šauliai iš Širvintų rajono policijos komisariato, priešgaisrinės tarnybos, aplinkos apsaugos agentūros, „Atžalyno“ progimnazijos jaunieji šauliai ir mokytojai, šauliai iš Širvintų Lauryno Stuokos-Gucevičiaus gimnazijos, Lietuvos kariuomenės atsargos karininkai. Savo meistriškumą panoro parodyti 77 šauliai, iš jų – net 12 moterų. Šaudoma buvo iš mažojo kalibro šautuvų 25 metrų atstumu gulomis, trys šūviai bandomieji ir penki – įskaitiniai. Nugalėjo Kęstutis Urbonavičius, „išmušęs“ 44 taškus, antras, pelnęs 42 taškus, liko Paulius Kirtiklis, trečiasis – Lukas Kojala. Merginų čempione tapo Aurelija Pečiukaitytė (42 taškai), antroje vietoje – Vitalija Audėjūtė, trečiojoje – Gintarė Mikalajūnaitė.

Sekmadienį progimnazijos sporto salėje vyko mokinių krepšinio turnyras 3x3, kuriame dalyvavo septynios

Autoriaus nuotr.

Strateginius ir taktinius klausimus aptaria Lietuvos Šaulių sąjungos vadas Antanas Plieskis ir Širvintų jaunųjų šaulių kuopos vadas Leonas Vaicekauskas

komandos. Pirmąją vietą laimėjo „Savi“, (progimnazijos mokinių tėvai), antrąją – „Policija“ trečiąją – gimnazistų komanda „Šauliai-Rambas“. Visos prizininkės komandos buvo apdovanotos LŠS vado ats. plk. Antano Plieskio įsteigtomis taurėmis, rėmėjo Juozo Drazdo medaliais bei „Atžalyno“ progimnazijos diplomais. Šauliai buvo apdovanoti LŠS sąjungos diplomais.

Bendra krepšinio turnyro prizininkų, teisėjų ir svečių nuotrauka prisiminimui

Po varžybų jaunųjų šaulių kuopos vadas L. Vaicekauskas sutiko pasidalinti mintimis apie tai, kokias asociacijas jam sukelia frazė „jaunimas ir patriotizmas“: „Galbūt, egzistuoja nemažas patriotiškumo suvokimo skirtumas tarp jaunosios ir vyresniųjų kartų, galbūt jauni žmonės daugelį dalykų supranta savaip, o visuomenė ne visada sugeba įvertinti tą kitokį požiūrį. Vis dėlto, manau, kad jaunimui patriotiškumo trūksta. Tačiau... juk pavyzdys turėtų būti suaugusieji. Vilniuje sausio mėnesį vykstančiame tradiciniame tarptautiniame bėgime „Gyvybės ir mirties keliu“, skirtame žuvusiems už Lietuvos laisvę atminti, pagrindiniai dalyviai – kariai ir mokiniai. Į šią patriotizmo pamoką pasveikinti su švente neatvyksta nė vienas Seimo narys. Va, jeigu bėgimas būtų rinkimų į Seimą išvakarėse... Kovo 11-ąją per šv. Mišias Širvintų bažnyčioje pagrindiniai dalyviai – jaunieji šauliai. Galima sakyti, jauno žmogaus

patriotinis auklėjimas ir baigiasi mokykloje. Mokykloje labai svarbi popamokinė veikla, per kurią ugdoma mokinio asmenybė. Popamokinė veikla atlieka ir prevencijos funkcijas. Pastaraisiais metais daugėja nepilnamečių padaromų nusikaltimų, didėja narkotikų, alkoholio ir rūkalų vartojimas, dažnėja savižudybės, mokyklos nelankymas. Valstybė turi edukacinę strategiją. Bet tik popieriuje, nes praktiškai mokyklose iki minimumo sumažėjusios popamokinės veiklos valandos ir mokytojai, galima sakyti, dirba su vaikais veltui. Įdomu klausytis kai kurių „prabudusių“ politikų šūkavimų: „Pavojus! Kuo užimti vaikus po pamokų?!“ Būtų juokinga, jeigu nebūtų graudu...

Remigijus Bonikatas

Bagaslaviškio Igno Šeiniaus mokyklos mokytojas

LAUKUVA

Kariuomenės diena verta vietos kiekvieno savo šalį gerbiančio lietuvio širdyje. Tačiau ypatingą dėmesį šiai šventei skiria Lietuvos karių pasekėjai – jaunieji šauliai. Šilalės r. Laukuvos Norberto Vėliaus gimnazija 94-ąsias Lietuvos kariuomenės metines paminėjo lapkričio 21 d. vykusiu jaunųjų šaulių sąskrydžiu. Renginyje dalyvavo 69 jaunieji šauliai: iš Pajūrio šaulių 10-osios, Varnių 4-osios, Skaudvilės 8-osios kuopos ir Kvėdarnos 1-ojo bei trisdešimt Laukuvos 2-ojo būrio jaunųjų šaulių ir apie 450 gimnazijos bendruomenės narių.

Po sveikinimo žodžių žiūrovų dėmesį pritaustė LDK Kęstučio mechanizuoto pėstininkų bataliono karių pasirodymas. Grėsmingi susišaudymo garsai visiems atėmė žadą ir leido pasijusti lyg tikrame mūšio lauke. Įspūdingai atrodžiusiose dūmų uždangose slapstėsi mažieji gimnazijos mokinukai. Mokykloje buvo surengta ginklų paroda, tad visi norintieji galėjo apžiūrėti, paliesti karių naudojamą techniką bei paklausti to, kas domina. Vėliau vyko sportinės varžybos: krepšinis 3X3, tinklinis, kelmo metimas bei šaudymas iš pneumatinių šautuvų mokyklos šaudykloje.

Šventę vainikavo varžybų rezultatų paskelbimas ir nugalėtojų apdovanojimai. Gimnazija komandinėse krepšinio ir tinklinio varžybose pelnė 1-ąją vietą, o kelmo metimo rungtyje 2-oji vieta atiteko Karolinai Bernotaitėi. Sąskrydis praėjo puikiai, nes jame tvyrojo šauliškos vienybės jausmas.

Dovilė Bernotaitė,

Laukuvos šaulių 2-ojo atskiroido būrio jaunoji šaulė

Kelmo metimas – viena iš linksmiausių šauliškų rungių

Nugalėti pasiruošę

Mokyklos archyvo nuotr.

MAIŠIAGALA

Lapkričio 23-oji – Lietuvos kariuomenės diena – šiemet įsirėžė į istoriją kaip dar viena mums, Vilniaus apskrities karaliaus Mindaugo šaulių rinktinės šauliams, itin reikšminga šventė, nes tapo naujo padalinio – Maišiagalos „Nepriklausomybės kovų“ šaulių kuopos – įsteigimo diena. Taigi nuo šiolei kasmet lapkričio pabaigoje minėsime dvigubą šventę.

Šią dieną Maišiagalos miestelyje, Algirdo vidurinėje mokykloje, daugiau nei pusšimtis jaunų žmonių ištarė iškilmingus jaunojo šaulio pasižadėjimo žodžius, aštuoniolikmečiai davė šaulio priesaiką, ir visi tapo pilnateisiais Lietuvos šaulių sąjungos nariais, kurie vienas kitą nuo šiol gali vadinti broliais ir sesėmis. Naujieji šauliai pasižadėjo rengtis ginti Lietuvos laisvę ir nepriklausomybę, rūpintis valstybės gerove, visur ir visada elgtis, kaip dera doram, draus-

mingam ir narsiam šauliui.

Mokyklos direktorė Kristina Bajevienė pasveikino jaunuosius šaulius ir šaulius iš Bartkuškio, Musninkų bei savosios mokyklos ir nuoširdžiai linkėjo puoselėti meilę Tėvynei Lietuvai bei visiems užaugti tikrais patriotais. Bartkuškio pagrindinės mokyklos direktorė Inga Fedčiuk pakurstė jaunuolius tapti sektinu pavyzdžiu visuomenei. Šaulius nuoširdžiai pasveikino ir pažymėjimus įteikė Vilniaus apskrities Karaliaus Mindaugo šaulių 10-osios rinktinės vadas Tomas Grabauskas. Pasižadėjusiuosius ir prisiekusiuosius palaimino Maišiagalos Švč. Mergelės Marijos Ėmimo į dangų bažnyčios klebonas, skatinęs jaunuolius pareigas vykdyti su tikėjimu širdyse.

Po iškilmingos ceremonijos svečiai ir dalyviai galėjo pasigrožėti mokinių piešinių, kolekcionierių antsvių parodomis ir paskanauti Sostinės šaulių kuopos atstovų išvirta kareiviška koše ir arbata.

Nuo šiol – šaulė

Ieva Skinulytė,
„Nepriklausomybės kovų“
šaulių kuopos vado pavaduotoja

Būsime pavyzdžiu bendraamžiams

Laukta akimirka – jaunojo šaulio pažymėjimas iš vado rankų

ALYTUS

Kartu su KASP Dainavos apygardos rinktine šventę pradedame Alytaus Putinų gimnazijoje, kur įdomiai moksleiviams ir mokytojams pristatėme Lietuvos šaulių sąjungos veiklą, supažindinome su tarnyba Krašto apsaugos savanorių pajėgose, pademonstravome ginkluotę bei leidome mokiniams paragauti šaulio bei kario duonos – pasimokyti rikiuotės. Gražu buvo žiūrėti, kaip besišypsantys jaunuoliai žygiavo koja kojon darnioje rikiuotėje. Vėliau kariai, šauliai ir mokyklos bendruomenė vaišinosi kariška koše bei arbata. Tačiau tuo mūsų renginiai nesibaigė. Kitą dieną Alytuje vyko iškilmingas Lietuvos karių dienos minėjimas, kuriame taip pat dalyvavome. Po šv. Mišių rikiuote, vedama orkestro, žygiavome Alytaus gatvėmis, žavėdami praeivių džiukų širdis. Vėliau visi kartu giedojome „Tautišką giesmę“ bei stebėjome karių savanorių atliekamą defilę.

Ši diena, manau, svarbi visai tautai, visai valstybei. Kariams, kurie atsakingai ir pareigingai tarnauja mūsų tėvynei, šauliams, kurie ugdo savo tautiškumą ir drąsą, ir visiems Lietuvos žmonėms, kurie kruopščiai ir stropiai dirba savo ir visos tautos labui. Šiandieną, stovėdama ri-

Visados jaučiame brolio ir sesers šaulės petį

kiuotėje tarp karių, brolių ir sesių šaulių, draugų, vadų, supratau, kad neapsakoma garbė būti jaunaisiais šauliais maža, bet stipria valstybės dalele, o ateityje galbūt būsimais kariais.

Brigita Vinikaitytė,
Alytaus apskr. karininko Antano Juozapavičiaus
šaulių 1-osios rinktinės jaunųjų šaulių vado pavaduotoja

Cia mes – beveik visi stovyklos dalyviai
Kuopos archyvo nuotr.

ARIOGALA

Boluojuantys rūkai ant šalnos pakąstos žolės ir vis trumpėjančios dienos primena mums, kad ruduo baigiasi ir netrukus į atklys žiema. Tačiau, kol žiema nesukaustė žemės, visa šalis lapkričio 23-ąją minėjo Lietuvos kariuomenės dieną. Šios iškilmingos dienos proga Ariogalos gimnazijoje Ariogalos 13-osios kuopos jaunieji šauliai organizavo karinę stovyklą „Mes – Lietuvos viltis“. Neabejojame, kad jaunimas – mūsų ateitis ir viltys, todėl ir nuspręsta stovyklą pavadinti būtent taip.

Į stovyklą, kurioje dalyvavo 47 jaunieji šauliai bei mokiniai, besidomintys pilietine bei patriotine veikla, sugužėjo jaunimas iš Vilkijos, Raseinių, Babtų, Pryšmančių, Nemakščių ir, žinoma, iš Ariogalos. Pasikartoję pagrindinius rikiuotės elementus, jau gerokai sutemus, visi dalyviai rikiavosi prie Ariogalos gimnazijos paradinio įėjimo. Skambant Respublikos himnui, iškilmingai pakelta Lietuvos trispalvė bei Šaulių sąjungos vėliava. Po sveikinimo žodžių iškilmės persikėlė į Ariogalos šv. arkangelo Mykolo

bažnyčią, kur jaunųjų stovyklautojų laukė Ariogalos 13-osios ir Raseinių 7-osios kuopos Garbės šauliai bei klebonas Gintautas Jankauskas. Po šv. Mišių atėjo iškilmingiausias momentas – kandidatai į jaunuosius šaulius ir šaulius tarė pasižadėjimus bei priesaikos žodžius.

Pirmasis vakaras buvo skirtas Kariuomenės dienai bei su kariuomene susijusioms temoms: paskaita „Lietuvos kariuomenė“, diskusijos. Atroji diena prasidėjo ankstyva – dešimt minučių po šešių! – mankšta. Vėliau viskas sudėliota kaip daugelyje kariuomenės dalinių: apsitvarkymas, pusryčiai, paskaitos. Po mokymų apie karo kartografiją ir kompasą, prasidėjo orientacinės varžybos po Ariogalos bei už jos esančią teritoriją. Žinoma, po varžybų išpūdžiai liejosi per kraštus. Jų nestigo ir po naktinio orientacinio žygio po Ariogala.

Trečioji diena prasidėjo taip pat labai anksti. Niekas nebumbėjo, mat stovyklautojai dalyvavo šaudymo pratybose – varžybose. Taikliausi 26 šauliai buvo apdovanoti atminimo dovanėlėmis.

Atsisveikindami stovyklautojai trimis garsiais šūkiais padėkojo mokyklos direktoriui Arvydui Stankui už suteiktą galimybę naudotis gimnazijos patalpomis ir vėrėjoms už maitinimą. Tada visi išsiskirstė tikėdami, kad greitai susitiks Kauno šaulių rinktinės organizuojamoje stovykloje mokinių žiemos atostogų metu.

Andrius Bautronis,
Ariogalos 13-osios kuopos šaulių vadas, Ariogalos
gimnazijos istorijos mokytojas ir šaulių būrelio vadovas

GIEDRAIČIAI

Sun Tzu, knygos „Karo menas“ autorius, savo kūrinyje rašė: „Karas yra valstybės reikalas, mirties ir gyvybės pagrindas, iškilimo ir žūties kelias. Tai privalu apmąstyti ir perprasti“. Šie žodžiai puikiai tinka Lietuvos kariuomenės dienai, kuomet neretai aplanko mintys apie karą, tankus, partitas represijas ir Karius, narsiai gynusius tėvynę, ištikus nelaimei.

Meile tėvynei bei pagarba žuvusiems kariams degė ir giedraiščių širdys. Mums ši šventė itin svarbi. Tai nėra vien Lietuvos kariuomenės diena. Juk tai ir nepriklausomybės kovų ties Širvintomis ir Giedraičiais 92-osios metinės.

Tą dieną Giedraičiuose, kaip ir kasmet, vyko šios Lietuvai svarbios datos minėjimas. Mokiniai, vedami Utenos apskrities rinktinės Silvestro Žukausko 3-iosios kuopos jaunųjų šaulių, rodė gabumus rikiuotės konkurse, žygiavo į 1920 m. vykusio 1-ojo mūšio ties Bekupės dvaru vietą, šildėsi prie laužo, traukė virvę, tikrinosi savo žinias viktorinoje, varžėsi patriotinės dainos konkurse.

Grįžę į miestelį, atidavė pagarbą žuvusiems kariams prie jiems skirto paminklo. Išklausę mokinių dekla-

Išpūdingas Lietuvos kariuomenės minėjimas vyko Alvito kapinėse, kur prieš devyniasdešimt keturis metus palaidoti kariai, kovoję už Lietuvos nepriklausomybę. Jiems atminti pastatyta keturiolika kryžių. Abipus 1936 m. paminklo Lietuvos savanoriams lapkričio 23-ąją plazdėjo vėliavos Vilkaviškio Petro Karužos šaulių 6-osios kuopos jaunųjų šaulių ir Alvito mokyklos moksleivių rankose, skambėjo prasmingi žodžiai, patriotinės eilės ir dainos, atliekamos šaulių kuopos ansamblio „Šaulys“.

Kritusiųjų už laisvę Tėvynės meilės ugnis neišblėso, ji rusena krašto žmonių širdyse, yra perduodama iš kartos į kartą ir moko jaunuomenę, kaip dera mylėti Tėvynę.

Juozas Bačinskas,
Marijampolės AŠR

Vilkaviškio P.Karužos šaulių
6-osios kuopos vado pavaduotojas

Jaunųjų šaulių pasižadėjimo žodžiai skambėjo nuoširdžiai

Kuopos archyvo nuotr.

muojamų eilių, uždegėme žvakutes prie nežinomų karių kapų ir sugiedojome himną. Septyni ryžtingi ir šaunūs kandidatai į jaunuosius šaulius, pridėję ranką prie širdies, davė iškilmingą pasižadėjimą, priklaupę pabučiavo Lietuvos valstybės vėliavą ir tapo jaunaisiais šauliais.

Vėliau mokyklos aktų salėje susirinkę žiūrovai žiūrėjo meninę-literatūrinę kompoziciją „Mes sūnūs Lietuvos ir kol mes čia, tol ažuolai žaliuos“. „Matyt, giedraiščiui ši diena ištis labai reikšminga,“ – įspūdžiais dalijosi viena viešnių, Molėtų šaulių būrio vado pavaduotoja Giedrė Šironienė.

Ši diena Giedraičiuose ištis pati svarbiausia ir laukiamiausia. Nors ne tik tada mes, jaunieji šauliai, iš visos širdies didžiuojamės vėliava, kuri lydi mus visur ir visada, puikuodamasi ant kairiojo uniformos peties.

Dominyka Daškevičiūtė,
Utenos AŠR Generolo Silvestro Žukausko
3i-osios kuopos jaunoji šaulė,

VILKAVIŠKIS

Prie paminklo kritusiesiems už laisvę skambėjo šaulių atliekamos dainos

Kuopos archyvo nuotr.

KAUNAS

Lapkričio 20 d. Kauno Įgulos karininkų ramovėje vyko tradicinis, jau septintasis Kauno miesto bei rajono moksleivių patriotinių dainų konkursas, skirtas Lietuvos kariuomenės dienai. Konkursą organizavo ir rėmė Lietuvos Šaulių sąjungos 2-oji rinktinė, Kauno m. švietimo ir ugdymo skyrius, Lietuvos kariuomenės Kauno įgula, Martyno Mažvydo pagrindinė mokykla, Domeikavos gimnazija. Atlikėjų meistriškumą vertino kompetentinga komisija, tarp kurios narių buvo: kompozitorius, dainų autorius Julius Siurbis, VDU Muzikos akademijos fakulteto dainavimo katedros docentas, Kauno Muzikinio teatro solistas Danielius Vėbra, VDU Muzikos akademijos fakulteto dainavimo katedros lektorė, Kauno Muzikinio teatro solistė Stanislava Garbatavičiūtė, Kauno J. Gruodžio konservatorijos dainavimo skyriaus mokytoja metodinė, Kauno rinktinės šaulė, dainavimo studijos „Audra“ vadovė Regina Kabalinienė. Dalyviai, suskirstyti į amžiaus grupes (1-oji - iki 15 metų, 2-oji - nuo 16), apdovanoti solistų, ansamblių ir chorų kategorijose.

Džiugu, kad kasmet sparčiai auga dalyvių skaičius – šiemet paraiškas pateikė net 42 Kauno miesto ir rajono mokyklos. Tačiau, vertinimo komisijos nuomone, dalyvių meistriškumo lygis smarkiai skiriasi: vieni atvyksta

profesionaliai pasiruošę, o kiti lyg „dėl varnelės“, vadaudamiesi principu „svarbu dalyvauti“. O juk prastas tas eilinis, kuris nesiekia tapti generolu. Deja, buvo atlikėjų ir silpnais balseliais, ir menkos klausos... Kalbant apie repertuarą, reikia pastebėti, kad pasigesta originalumo: dominavo populiariausios dainos (Ievos Narkutės „Raudoni vakarai“, Bjelle ir Peru daina „Brolužis“), kai kurie kolektyvai pakartojo pernykštį repertuarą, o buvo ir neatitin-kančiųjų konkurso temos: juk vien pavadinimas „patriotinių dainų konkursas“ leidžia suprasti, kad čia ne vieta angliškiems tekstams ir meilės romansams.

Vis dėlto, perfrazuojant jau minėtą posakį, nėra to generolo, kuris nebuvo eilinis. Todėl konkurso organizatoriai, jau kurdami planus ir idėjas ateinantiems metams, tikisi, kad per metus užaugs ne tik dalyvių skaičius, bet ir jų meistriškumas. Patriotinių dainų konkurso laureatų koncertas neabejotinai galėtų būti puiki dovana miesto visuomenei Lietuvos kariuomenės dienos proga. Juk tikrai puiku, kad Lietuvos šauliai emigruojančioje mūsų šalyje skatina patriotizmą, rodydami pavyzdį, o jaunimas seka juo ir mokosi gyventi Tėvynės labui...

Auksė Petruševičienė,
Kauno Martyno Mažvydo pagrindinės
mokyklos direktoriaus pavaduotoja ugdymui

Mokyklos archyvo nuotr.

ŽIDIKAI

Židikų Marijos Pečkauskaitės vidurinės mokyklos jaunieji šauliai, vadovaujami Gražinos Mitkuvienės, apsilankė Lietuvos kariuomenės Karinių oro pajėgų Aviacijos bazėje, kur susipažino su NATO oro policijos misijos istorija, bendravo su Oro erdvės apsaugą Baltijos šalyse vykdančiais kariais iš Čekijos, iš arti apžiūrėjo naikintuvus. Ši išvyka neatsitiktinė. Tai pilietiškumo, patriotizmo bei socialinių įgūdžių ugdymo pamoka, minint Lietuvos karių dieną.

Išvykoje aplankėme ir ugniagesių automobilių muziejaus ekspoziciją, įsikūrusią viename Zoknių angare. Jaunieji šauliai galėjo įlipti į kiekvienos mašinos vidų ir pasukinėti vairą, praverti langus, akseleratoriaus pedalą „paminkyti“. Žinoma, ilgiausia jaunieji šauliai užtruko prie tanketės, kuri skirta ypatingiems gelbėjimo atvejams, pvz.: nutekėjus radiacinėmis medžiagoms.

Minint šventę, mokykloje surengtos sporto varžybos.

Mokyklos archyvo nuotr.

Jų metu siekta išsiaiškinti, kuris šaulys pagal pasiektus rezultatus yra stipriausias, drąsiausias bei vikriausias.

Nijolė Mažeikaitė,

Židikų Marijos Pečkauskaitės vidurinės mokyklos socialinė pedagogė

MARIJAMPOLĖ

Tą dieną Marijampolės jaunieji šauliai darnioje rikiuotėje kartu su kariškiais po šv. Mišių žengė miesto gatvėmis ir traukė kiekvieno praeivio akį. Ko gero, ne tik akį, nes kariškai pasitempęs jaunimas, žygiavimu atvirai išsakantis savo nuostatas bei įsitikinimus, bent kiek mąstančiam žmogui byloja gerokai daugiau. Dėl to turėtume tik džiaugtis.

R. Mertinkaitis,
Marijampolės AŠR vadas

Po šv. Mišių šauliai ir jaunieji šauliai gimtajam miestui dar kartą paskelbė savąją nuostatą – mes gerbiame Tėvynę

Rinktinės archyvo nuotr.

KARYBA ĮDOMU

Mes, Birštono gimnazijos jaunieji šauliai, karo kapelionui Tomui Karkliui talkinant, buvome pakviesti į Juozo Vitkaus inžinerinį batalioną.

Sutiko ir svetingai mums viską aprodė kapitonas Tomas Utka, kuris suspėjo papasakoti ir apie virvių mazgų rišimą, ir apie turimą galingą karinę techniką. Kariškis mus supažindino su ginklais, ir visi turėjome galimybę rankose palaikyti ne tik pistoletą, bet ir... kulkosvaidį. Žinoma, apie įdomiausius, bent mums, klausantiesiems, dalykėlius papasakojo profesionalai išminuotojai. O smagiausia buvo patiems nors porą valandų tapti kariais. Klausiate, kaip tai mums pavyko? Tai gi mokėmės žygiuoti koja kojono, komandas atlikti. Ir labai džiaugėmės, kai viskas gerai pavyko.

O kokie skanūs po visų veikimų buvo atsivežti sumuštiniai su kareiviška arbata! Apsilankę Juozo Vitkaus memorialiniame muziejuje, vyko į Kauno civilinės saugos štabą, kur iš klausėme paskaitą tema „Ginklai ir apsauga nuo jų“. Sužinojome, ką reikėtų daryti, jeigu įvyktų pasaulinis karas

Kuopos archyvo nuotr.

Ne giriamės, tik prisipažįstame, kad žygiuoti mokame gerai.

ir į aplinką patektų „nešvarioji“ bomba ir pan.

Tai gi išvykoje sužinojome labai daug prasmingų ir įdomių dalykų. Sugrįžome vakare, kupini neišdildomų įspūdžių. Dėkingi esame karo kapelionui Tomui Karkliui ir mūsų jaunųjų šaulių būrelio vadovei Nijolei Juozaitienei už nepaprastą dieną.

Laura Gajauskaitė,
Birštono kuopos jaunoji šaulė

TURIME KĄ PRISIMINTI

Šaltinių pagrindinėje mokykloje svečiavosi Lietuvos šaulių sąjungos Alytaus apskrities karininko A. Juozapavičiaus šaulių 1-osios rinktinės šauliai ir KASP Dainavos apygardos 1-osios rinktinės savoriai.

Pirmojo aukšto fojė buvo surengta ginklų paroda, kuria labai susidomėjo 5-8 klasių mokiniai – juk buvo galima paimti ginklą į rankas!

Sporto salėje kariai savoriai organizavo mokiniams daug ištvermės reikalaujančias estafetes. Klasėms atstovauti turėjo komandos, sudarytos iš penkių stiprių ir greitų mokinių. Kiekvienam komandos nariui teko greitai apsivilkti liemenę, užsidėti šalną ir labai didelę kuprinę, nubėgti iki sienos, tada, sugrįžus prie draugų, mikliai viską nusiimti ir perduoti kitam. Buvo labai smagu ir linksma, bet šių rungčių dalyviai įsitikino, kad iki kariškių ištvermės ir greičio dar daug treniruotis reikia...

Kiek vėliau mokiniai buvo pakviesti į aktų salę. Šaulių rinktinės vado pavaduotojas darbui su jaunimu Juozas Luckus papasakojo apie Lietuvos šaulių sąjungą, jos istoriją, nusakė vieną iš jos pagrindinių uždavinių – pilietiškai ir patriotiškai auklėti jaunąją kartą, ruošti ją tėvynės gynbai. Dar mokiniai sužinojo, kad šauliai visada pasirenkę teikti pagalbą policijai ir civilinei valdžiai ekstremalių situacijų metu, vykdyti taikos rėmimo operacijas. Mokiniais buvo rodoma filmuota medžiaga apie šaulių ir savanorių veiklą, ginkluotę, techniką bei laisvalaikį. Įdomu buvo išgirsti, kaip kariai savoriai, puoselėdami istoriją, kuria naujas karines tradicijas. J. Luckus paragino mokinius prisijungti prie jaunųjų šaulių būrelio narių, kuriam

Kopos archyvo nuotr.

Norinčiųjų rankose palaikyti tikrą šautuvą atsirado ne vienas

mūsų mokykloje vadovauja 8-osios šaulių kuopos vadas, istorijos mokytojas Jonas Godliauskas.

Džiugu, kad tokie atsakingi, stiprūs ir rūpestingi kariškiai sutiko susitikti ir pabendrauti su mūsų mokyklos mokiniais. Beje, malonu buvo sužinoti, kad du kariai savoriai, dalyvavę susitikime – Marius Pečiukonis ir Remigijus Stumbras – buvusieji šios mokyklos mokiniai. Tikimės, kad mūsų nuostabi mokykla išugdys dar ne vieną kilniam tikslui atsidavusį karį...

Vitana Bubėnaitė,
Alytaus apskrities karininko
A. Juozapavičiaus šaulių 1-osios
rinktinės 8-os kuopos jaunoji šaulė

IŠARDYTI IR SURINKTI GINKLĄ IŠMOKOME

Laukuvos jaunųjų šaulių būrelio vadovo Ernesto Burčo iniciatyva į Norberto Vėliaus gimnaziją pakviesti krašto apsaugos savanorių pajėgų kariai-instruktoriai, vienas kurių – buvęs mūsų gimnazijos mokinys, vadovaujami kuopos vado kapitono G. Noreikos, jaunesiems šauliams vedė užsiėmimus apie automatinio šautuvo AK – 4 kovines savybes, saugų elgesį su ginklu, mokė išardyti ir surinkti šautuvą, aiškino apie šaudymo padėtis, taikiklio nustatymą ir ugnies tipus. Užsiėmimai buvo labai įdomūs, nes turėjome galimybę ne tik pamatyti, bet ir savo rankomis paliesti kovinį ginklą AK-4. Sunkiausia užduotis, bet labiausiai mums patikusi, buvo išardyti ir surinkti automatinį šautuvą. Taip pat labai įdomu buvo mokytis šaudymo padėčių. Džiugu, kad Šilalės 308-osios pėstininkų kuopos kariai savoriai sutinka pravesti užsiėmimus jaunesiems šauliams ir pajvairina būrelio veiklą, nes ne kasdien turime galimybę prisiliesti prie tikro automatinio ginklo.

Kariški mokslai mums prie širdies

Būrio archyvo nuotr.

Neringa Šniaukštaitė,
Laukuvos šaulių 2-ojo atskirojo būrio jaunoji šaulė

LAPKRITĮ PRALEIDOME TURININGAI

Lapkritį Šaulių 6-osios rinktinės Kuršėnų kuopos jaunieji šauliai turėjo ką veikti. Pirmąjį savaitgalį prasidėjo pratybos: Zapalskių poligone „kovėmės“ „Airsoft“ ginklais, mokėmės karinės taktikos: naudoti nebyliojo valdymo ženklus, orientuotis nepažįstamoje teritorijoje, sužinojome žvalgybos pradmenų, o taip pat patyrėme išbandymų: turėjome pažaboti aukščio baimę ir leisti virvėmis nuo pastatų. Daugeliui patiko: vieni didžiavosi savimi, kiti teigė, kad niekada nebijojo, šiaip ar taip, išpūdžių visiems pakako. O ir išmokome per šias pratybas gana daug.

Antrąjį savaitgalį dvi jaunosios šaulės išvyko atstovauti Lietuvai pasaulio svarsčių kilnojimo čempionate, kuris vyko Milane, Italijoje. Jaunoji šaulė Jolita Vitkauskaitė svorio kategorijoje iki 60 kg iškovojo sidabro medalį, pagerindama savo asmeninį Lietuvos jaunių, jaunimo ir moterų rekordus. Ji 16 kg svarstį išrovė 120 kartų. Jaunoji šaulė Jurgita Gričiūtė (svorio kategorijoje virš 70 kg) iškovojo 2-ąją vietą: 16 kg svarstį išrovė 109 kartus. Šios dvi jaunosios šaulės garsina ne tik savo miestą Kuršėnus, bet ir Lietuvą įvairiuose čempionatuose. Smagu tai pranešti!

Trečiąjį lapkričio savaitgalį Kuršėnų šauliai Zapalskių poligone vėl „kariavo“. Tik šįkart mokėmės užimti pastatą bei jį apginti. Pavargusiems nuo ilgų ir alinančių pratybų šauliams buvo įteikta „dovanėlė“ – surengta leidimosi virve nuo pastato rungtis lyjant lietui. Nors namo grįžome šlapi, tačiau kupini išpūdžių.

Paskutinįjį savaitgalį aplankėme Gulbinų miške esan-

tį partizanų bunkerį. Ten kandidatai į jaunuosius šaulius ištarė iškilmingo pasižadėjimo, būsimieji šauliai – prisaikos žodžius. O vėliau rungtyniavome orientavimosi pratybose, lietui pliaupiant ir artėjant sutemoms. Tačiau tai baimės nekėlė – juk esame šauliai.

Lapkričiui pasibaigus, susirinkome aptarti, ką išmokome per vieną mėnesį. Iškart galia apibendrinti: – daug – geriau pažinome vieni kitus, įgavome daugiau ryžto ir pasitikėjimo savimi, įgijome nemažą žinių. Nutarę, kad to mums negana, nusprendėme ir kitais mėnesiais nesnausti, o veikti dar aktyviau. Nes trokštame žinių ir veikimų.

Jolita Vitkauskaitė,

Kuršėnų 7 kuopos jaunoji šaulė

Trumpai atsipūsimė ir vėl pirmyn...

Kuopos archyvo nuotr.

SVEČIAI APSILANKĖ PAS PRIENIŠKIUS ŠAULIUS

Spalio 28 d. Prienų šaulių namuose vyko Kauno apskrities Vytauto Didžiojo šaulių 2-osios rinktinės Prienų 6-osios kuopos šaulių susitikimas su Marijampolės apskrities šaulių 4-osios rinktinės Vilkaviškio P. Karužos šaulių 6-osios kuopos atstovais. Susitikime taip pat dalyvavo Prienų miesto gyventojai, Birštono atskirosios būrio šauliai, tremtinių atstovai. Susitikimo metu vilkaviškiečių „Bočių ir šaulių“ ansamblis, vadovaujamas Algimanto Šerono, dovanojo patriotinių bei lietuvių liaudies dainų koncertą. Pertraukos metu Lietuvos politinių kalinių ir tremtinių sąjungos Prienų skyriaus vadovė Dalytė Raslavičienė papasakojo apie Veiverių skausmo kalnelio atsiradimo ištakas, paties kalnelio idėją bei prasmę. Po koncerto visi susirinkusieji pabendravo prie arbatos puodelio. Buvo aptarta situacija kuopose, diskutuota apie LŠS veiklą, padėtį bei ateitį, o nutarta tęsti kuopų bendravimą.

Dėkojame Vilkaviškio P. Karužos šaulių 6-osios kuopos šauliams už geranorišką bendradarbiavimą, Prienų 6-osios kuopos šauliui Jonui Kartavičiui už idėją ir jos įgyvendinimą, Monikai Banionienei už pagalbą organizuojant renginį. Taip pat dėkojame visiems prisidėjusiems ir dalyvavusiems. Tikimės, kad tokio pobūdžio

„Bočių ir šaulių“ ansamblis dovanojo patriotinių bei lietuvių liaudies dainų koncertą.

Kuopos archyvo nuotr.

renginys nebus paskutinis, ir kuopų bendravimas vyks ne tik Prienuose, bet ir visoje Lietuvoje.

Kęstutis Rukas,

Prienų 6-osios kuopos vado pavaduotojas

LIETUVOS ŠAULIŲ SĄJUNGA – EUROPINIAME PROJEKTE ILGIAUSIĄ PROGRAMĄ ĮGYVENDINĘS DALYVIS

Tobulėk. Auk. Pažink. Kurk.

Spalio pabaigoje Vilniaus mokytojų namuose vyko Švietimo mainų fondo administruojamo projekto TAPK baigiamasis seminaras. Projektas vykdomas drauge su Švietimo ir mokslo ministerija ir Europos socialinio fondo agentūra.

Lietuvos šaulių sąjunga jau treči metus dalyvauja projekte TAPK. Pirmaisiais metais, tiesa, dalyvavo kiek daugiau rinktinių, ir projektas vadinosi SAVAS.

Kauno apskrities Vytauto Didžiojo šaulių 2-osios rinktinės vado pavaduotojo Ryčio Nepo teigimu, šiais metais europinėmis lėšomis šio projekto rėmuose sugebėjo pasinaudoti tik minėtosios rinktinės šauliai. „Kadangi vienas iš projekto reikalavimų buvo ir socialinės atskirties mažinimas, tai į šaulišką veiklą įtraukėme ir globos namų auklėtinius. Kėdainių globos namuose „Saulutė“ įkurtas šaulių būrelis, kuriam vadovauja Kėdainių Povilo Lukšio 5-osios kuopos vadas Kęstutis Šoblevičius“, – pasakojo R. Nepas.

Lietuvos šaulių sąjunga buvo apdovanota kaip ilgiau-

sios trukmės programą projekte TAPK įgyvendinęs dalyvis. „Labai kviečiu ir toliau naudotis tokių ir panašių projektų teikiama galimybe, – patirtimi dalijosi šaulys, – nes tam tikros lėšos paprasčiausiai „atriša rankas“. Į šaulišką veiklą įtraukėme daug provincijos vaikų, galėjome jiems suteikti transportą nuvykti į stovyklas, užsiėmimus ar susitikimus. Labai svarbu, kad Sąjunga įsigijo uniformų, sportinės aprangos. Mūsų rinktinė iš projekto lėšų įsigijo radijo stotelių, taip pat laukiame siuntų su aštuoniais komplektais dažasvydžio šautuvų ir įrangos“. Anot R. Nepo, projekto administratoriai pažadėjo, kad jeigu Lietuvoje darkart bus vykdomi panašūs projektai, Lietuvos šaulių sąjunga pirmoji bus pakviesta juose dalyvauti. Maloni detalė – R. Nepas renginio metu buvo nominuotas geriausiu šio projekto instruktoriumi.

Valdas Kilpys

Išsamesnė informacija telefonu (8 5) 275 52 61.
El. p. regina.stasiskyte@genocid.lt arba www.genocid.lt

NACIONALINIS MOKINIŲ KONKURSAS

Lietuvos kovų už laisvę ir netekčių istorija

RAŠYK, PIEŠK, DAINUOK, FILMUOK, FOTOGRAFUOK ...

Mokyklos archyvo nuotr.

Jaunieji šauliai – ne vien tik rikiuotės, žygiavimo bei kitų rimtų kariškų dalykų besimokantys žmonės. Jiems įdomu daug kas, o bendrauti su aktyviais, smalsiais bičiuliais, kurių interesų ratas nėra obuolio dydžio, ypač. Apie vieną tokių renginių, kuriame teko pabūti, ir norisi papasakoti. Spalio 26-28 dienomis Židikų Marijos Pečkauskaitės vidurinės mokyklos, Mažeikių 1-osios šaulių kuopos jaunieji šauliai lydimi socialinės pedagogės Nijolės Mažeikaitės, išvyko į Kretingos rajono Vydmantų vidurinę mokyklą dalyvauti stovykloje „Sniego gniūžtė“.

Sniego gniūžtė – tai prevencinė programa, kurios dėmesio centre yra vadovavimo įgūdžių, komandinio darbo ugdymas. Ji skirta 14-mečiams ir vyresnio amžiaus žmonėms. Tai – teigiamo laisvalaikio praleidimo skatinimo programa, suteikianti informaciją apie kvaišalų poveikį, ugdant atsakingo sprendimų priėmimo įgūdžius, pilietiškumą, socialinius gebėjimus, savigarbą, skatinanti dalyvauti prasmingoje veikloje, išmokanti atpažinti, suprasti ir išreikšti savo jausmus – tai lavina žmogų, tobulina asmenybę.

Programos tikslas – papasakoti apie kvaišalų daromą žalą. Siekis – kad žmonės, ypač paaugliai, apsispręstų, ką nori veikti gyvenime, užsiimtų naudingą laisvalaikį, išmokyti dvasiškai augti ir mokėtų nuoširdžiai bendrauti su kitais. Juk šiais laikais sunku rasti nuoširdžių žmonių, tačiau kiekvienam reikia švelnumo ir tvirto apkabinimo.

Programos pavadinimas kildinimas iš tokios idėjos: „Jei aš turėsiu teigiamos įtakos tau, tu taip pat gali teigiamai paveikti kitą, ir tai gali augti kaip sniego gniūžtė“.

Stovykloje dalyvavo apie 80 mokinių iš Žemaitijos regiono, kurie buvo suskirstyti į 11 mažų grupelių. Mažos grupės yra „Sniego gniūžtės“ siela. Jose mokiniai nevaržomi žaidė, diskutavo aktualiomis temomis, sprendė įvairias bendravimo, pasaulio suvokimo problemas, kūrė, mokėsi vadovavimo principų, mokėsi gerbti kitų nuomones ir pasitikėti savimi, atvirai kalbėtis ir išreikšti savo jausmus, priimti kritiką bei ją išsakyti taktiškai.

Užsiėmimus mažose grupelėse keitė bendri susitikimai

mokyklos aktų salėje. Liūdėti nebuvo kada, kadangi mokinių laukė vis naujos užduotys, išskirtiniai pasirodymai, vaidinimai kino filmai, šokiai ir žaidimai. Stovyklautojai dalyvavo trijuose mini seminaruose: improvizacijų (dalyviai galėjo išmėginti savo aktorinius sugebėjimus), masažo (kur mokėsi taisyklingai daryti masažus) ir diskusijų „Vaikiniai ir merginos“ (kuriame priešingos lyties atstovai klausinėjo vieni kitų jiems rūpimų klausimų).

„Sniego gniūžtėje“ yra ir sportiškoji dalis – tai olimpiada, kur grupelės stengiasi atlikti užduotis ir tapti geriausiais. Užduotys parinktos šmaikščios, bet reikalaujančios daug fizinių pastangų bei komandinio darbo.

Naktį iš šeštadienio į sekmadienį dauguma dalyvių nemiegojo: kas šoko, kas dainavo, o kas tiesiog bendravo ar rišo „švelnukus“. „Sniego gniūžtės“ stovykloje jauni žmonės dalinasi vieni su kitais „švelnukais“ – tai trumpų siūlų gumulėliai. „Švelnukai“ kabo ant kaklo kiekvienam dalyviui, ištraukus siūlą iš savo „švelnuko“, linkint gero ir apsikabinant, jis užrišamas kitam bendraminčiui.

Paskutinis vakaras – ramybės ir susikaupimo laikas. Žvakių šviesoje, klausydamiesi solinio koncerto, dalyviai turėjo galimybę pamąstyti apie tai, ką šioje stovykloje patyrė, kokius žmones sutiko, ką naujo išmoko. Lyriški vadovų pasirodymai, mini spektakliai, skatina susimąstyti ir pasverti asmenines vertybes.

Stovyklos pabaigoje visų dalyvių laukė įsimintinas atsisveikinimas. Ne vienas nubraukė ašaras, nes teko išsiskirti su naujais draugais. Visi stovyklautojai gavo po voką, kuriame buvo kitų dalyvių laiškai, palinkėjimai ir mintys. Tai neleis mokiniams pamiršti įspūdingų akimirkų, kurias jiems suteikė „Sniego gniūžtė“.

Nusifotografavę visi maloniai atsisveikino, nekantriai laukdami kitų susitikimų ir stovyklų, kurios tampa jaunimo gyvenimo dalimi.

Židikų Marijos Pečkauskaitės
vidurinės mokyklos informacija

PILIETINIŲ INICIATYVŲ DIRBTUVĖS

Spalio 27 dieną Lietuvos šaulių studentų korporacijos „Saja“ nariai buvo pakviesti dalyvauti skautų akademikų organizuotame projekte „Pilietinių iniciatyvų dirbtuvės“, vykusiame trijuose didžiuosiuose Lietuvos akademiniuose miestuose: Vilniuje, Kaune ir Klaipėdoje.

Po renginio pristatymo vyko diskusija „Kodėl Lietuvoje gyventi gera?“ Pokalbį vedė VDU Socialinių mokslų fakulteto Socialinio darbo katedros dėstytojos doc. dr. J. Vyšniauskaitė-Rimkienė ir dr. L. Varžinskienė.

Buvo galima prisiklausyti įvairiausių dalykų, kurie jaunimą Lietuvoje „veža“: maža šalis, todėl viskas taip arti ir sava, čia mūsų šeima, organizacijos, kurioms priklausome, taip pat turime galimybių mokytis nemokamai, laisvai lietuviškai kalbėti, niekas mums nedraudžia išsakyti savo nuomonę. Kiekviena grupė atsižvelgė į skirtingus dalykus – nuo ekonomikos ir švietimo iki jausmų ir priirišimo. Dėstytojos nudžiugo visų pirma dėl to, kad yra tokio jaunimo, kuriems šie dalykai svarbūs. Aptardamos diskusiją jos teigė, kad buvimas kokioje nors organizacijoje formuoja žmogų. Tie, kurie verkia, dažniausiai jokiai nepriklauso, tik stebisi, kokia prasmė priklausyti. Vietoje virkavimo vertėtų pabandyti ir dalyvauti, nes tik tada pamatai, kad tai „veža“. Doc. dr. Jorūnė Vyšniauskaitė-Rimkienė gražiai pasakė: „Kai būna tamsu, uždek žvakę“.

Vėliau susitikome su įdomiu žmogumi, afganistaniečiu, daugiau nei dešimt metų gyvenančiu Lietuvoje, Ghulan Rabani Rahmat iš Kauno Raudonojo kryžiaus Pabėgėlių dienos centro, kuris pasakojo savo nelengvo gyvenimo istoriją, apie pabėgėlius iš savos šalies. Tai išgirdęs, geriau pamatai, koks sudėtingas yra pasaulis ir įvertini, kad Lietuvoje turime puikias sąlygas, nors ne visada jomis mokame džiaugtis. Ghulan mums patarė: „Jeigu darbo negaunate arba tiesiog nenorite dirbti jums siūlomų, patys susikurkite sau darbo vietas“. Tai pa-

tarė iš savo patirties: mokantis apie dešimt pasaulio kalbų ir vertėjaujantis iš keleto Afganistano kalbų Rahmat pats „save įdarbino“. Beje, jis studijuoja Vytauto Didžiojo universitete teisę, labai domisi Lietuvos politiniu bei visuomeniniu gyvenimu ir gana įdomiai žvelgia į masinę lietuvių emigraciją: „Tegul išvažiuoja tie, kuriems čia blogai, liks tie, kuriems gerai“. Šie žmonės stengsis dėl savo šalies ir jos nepeiks, nekiršins lietuvių. „Jei svars-tai, kaip gali padėti Lietuvai, pirmiausia padėk savo artimiesiems: kai tavo šeima bus laiminga, tai ir Lietuvai bus gerai“, – kalbėjo afganistanietis.

„Kaip sunaikinti Lietuvą?“ – toks buvo trečiasis mūsų darbas. Tiesą sakant, jaučiausi tarsi išdavikė, planuojanti savo Tėvynę sužlugdyti. Rezultatų buvo įvairiausių – ir juokingų, ir liūdnų. Pavyzdžiui, išjungti internetą visai šaliai, „uždėti“ ant Lietuvos „vaivorykštinį skydą“, atimti žodžio laisvę, skleisti propogandą prieš lietuviškumą, Lietuvą, lietuvius; uždrausti lietuvių kalbą ir raštą, dalinti nemokamą degtinę, kad šalis nusigertų, trikdyti užsienio politiką ir daug daug siaubingai skambančių dalykų. Idėjų lapelius sumaišėme, traukėmės po tris ir bandėme šiems sunaikinimo planams kurti apsaugos strategijas: kaip to išvengti arba, ką daryti, jeigu taip atsitiktų. Bet pagalvokime, ar dabar panašūs dalykai kažkur pogrindyje neveikia?...

Vėliau vyko pamėgtas Lietuvoje žaidimas „Protų mūšis“, kuriame galėjome pademonstruoti savo žinias apie Lietuvą, mokslą ir kitas pasaulio įdomybes.

Dėkojame skautams už kvietimą ir iniciatyvą. Norėtusi tokių renginių daugiau, bet ar daug iš mūsų tokiuose dalyvautų? Ko gero, nedaug kam tokie klausimai aktualiūs? Tačiau mums, šauliams, pokalbiai, bet ne tik jie, apie Lietuvą pirmoje vietoje.

Modesta Genytė,
Korporacijos „Saja“ narė

ŠAULYS APDOVANOTAS IŠSKIRTINE I TŪKST. PABAIGOS KURŠIŲ SEGĖS REPLIKA

Lapkričio 23-ąją, Kariuomenės dienos proga, Vilniuje tradiciškai vyko Lietuvos kariuomenės apdovanojimų „Lietuvos karžygys“ ceremonija. Šiame renginyje Vilniaus įgulos karininkų ramovėje buvo pagerbti ir apdovanoti kariai ir civiliai, savo kilniais poelgiais ir kasdiene tarnyba garsinę Tėvynę ir kariuomenę. Lietuvos kariuomenės vado vadovaujama komisija rinko penkias šių apdovanojimų vertas kandidatūras.

Malonu ir netikėta, kad tarp nominantų buvo ir Klaipėdos apskrities jūros šaulių 3-osios rinktinės Šilutės 8-osios kuopos vadas Donatas Jaunius, daug metų sėkmingai vadovaujantis jauniems šauliams. Šauliui buvo įteikta grafinė XIV a. Lietuvos kario miniatiūra ir I tūkst. pabaigos Kuršių segės replika. „Šios dienos nominantai yra būtent tie, kuriuos galime vadinti šių dienų karžygiais, iš kurių turėtų mokytis jaunimas,“ – sakė apdovanojimus įteikęs kariuomenės vadas gen. lt. Arvydas Pocius.

Kai paskambinome pakalbinti šaulio, aplinkui kažkas užė ir pokšėjo. Nenuostabu – D. Jaunius yra ūkininkas, o ūkininkaujant darbas darbą veja. Pasak šaulio, nors jis labiau verčiasi mėsine gyvulininkyste, tačiau mintyse jau senokai sklendo idėja, kad reikėtų atgaivinti ir Vlodo Pūtvio – Putvinskio puoselėtą žuvininkystę. „Esu perskaitęs visus anuometinius raštus apie šią veiklos sritį, nemažai žinau, todėl kažkada teks imtis ir šios veiklos. Juk gerai būtų turėti kokią firminę šaulišką rūkytą žuvies rūšį? Taip pratęstume V. Pūtvio – Putvinskio veiklą ir pačiai Šaulių sąjungai būtų geriau“, – mintimis dalijosi šaulys ūkininkas.

Paklaustas, kaip viską suspėja, D. Jaunius sakė pats nesuprantas, kaip tai vyksta. „Esu dirbęs užsienyje ir ten išmokau tiksliai planuoti savo laiką. Nė vienos minutės nešvaistau. Tarkim, lauke lyja – tada organizuoju savo šaulius ir rengiame užsiėmimus. Turiu tokią užrašų knygutę, kur diena išskirstyta minutėmis“, – sakė D. Jaunius.

Pasak apdovanojimo šaulio, bėdų su jaunųjų šaulių atėjimu pamaryje nėra. Kuopon ateina tie, kurie dėl vieno ar kitokių priežasčių netiko kitur. Kuopos vadas mano, kad kiekvienam reikia duoti galimybę pasitaisyti. Rūkymas ar kokie kiti nusižengimai mokykloje ar popamokinėje veikloje dažnai – tarsi išankstinio nusistatymo ženklas, todėl padeję vaikai nebeturi kur „nusištrengti“. „Aš priimu visus, nes mano tikslas ir yra iš jų „padaryti žmones“, – sako D. Jaunius. Donato vadovaujami jaunuoliai dalyvauja žygiuose, tvarko kapines, palaiko tvarką švenčių, masinių renginių metu, užsiima kita visuomenei naudinga veikla. Jo tikslas – vienyti jaunąją kartą bendram darbui.

„Labai džiaugiuosi pagreitį įgaunančiu jaunųjų šaulių

Su kariuomenės vadu ir apdovanojimu

D. Jauniaus asmeninio archyvo nuor.

rengimu, pakopine mokymo sistema ir dėmesiu šaulių būrelių vadovams. Šią vasarą ir keletas mano kuopos jaunųjų šaulių dalyvavo pratybose Rukloje. Nors iš pradžių sulaukiau skambučių ir maldaimų atvažiuoti ir pasiimti, tačiau netrukus vaikai kažkaip „persilaužė“ ir po pratybų grįžo gerokai pasikeitę“, – patirtimi dalinosi D. Jaunius.

Pasak garbingą apdovanojimą gavusio šaulio, neramina situacija su suaugusiais. Labai dažnai 18 m. sulaukęs šaulys nebeturi kur pasidėti ir taip atitolsta nuo šauliškos veiklos. „Turime patys organizuotis, kurti strategiją, panaudoti savo išmonę. Naujiems vadams atėjus į Klaipėdos rinktinę, darbas sparčiai pajudėjo į priekį, ir tai labai džiugina“, – tvirtino D. Jaunius.

Valdas Kilpys

TARNAUTI TĖVYNEI, GARSINTI ŠAULIO VARDĄ, TIKĖTI SVAJONĖMIS IR JŲ SIEKTI...

Lietuvos kariniame laivyne šiandien tarnaujantis Vytenis Bučius karinę karjerą pradėjo Šaulių sąjungoje. Kaip prisipažįsta pats, į kariuomenę jį ir atvedė Sąjunga. Buvęs aktyvus jaunas šaulys, vienas iš šaulių studentų klubo įkūrėjų, Alytaus apskrities karininko A. Juozapavičiaus šaulių 1-osios rinktinės šaulys ir šiandien nuo šauliškos veiklos, šauliškų siekių nemutolo. Bet apie viską iš eilės...

Vyteni, papasakok, kaip prasidėjo tavo kariškas gyvenimas, kaip sužinojai apie Šaulių sąjungą?

Iki 13 metų visiškai nieko nežinojau apie kariuomenę, tačiau viskas pasikeitė tuomet, kai į mokyklą atvyko Alytaus apskrities šaulių rinktinės vadas ir pasiūlė steigti jaunųjų šaulių būrį. Man be galo patiko išsakytos idėjos, idealai, Šaulių sąjungos veikla, tad tapau jaunučiu šauliu, vėliau šauliu, kuriuo esu ir dabar. Jeigu ne Šaulių sąjunga, joje eiti kursai, sutikti žmonės, vasaros stovyklose patirti įspūdžiai, turbūt nė nebūtų į galvą šovusi mintis stoti į Lietuvos karo akademiją. Šaulių sąjunga buvo ta organizacija, kuri mane supažindino su Lietuvos kariuomene.

Lietuvos karo akademija ir „užklasinė veikla“: šauliai studentai, sportas, gal dar kas?

Bestudijuojant Lietuvos karo akademijoje, šauliui sa-
jūnui, dabartiniam Lietuvos kariuomenės karininkui vyr. lt. Tomui Šyvokui šovė mintis, jog kažkaip reikėtų pratęsti mūsų dalyvavimą Šaulių sąjungos veikloje, tad su Lietuvos karo akademijos kariūnais ir kitų universitetų studentais susibūrėme į grupę. Taip gimė Lietuvos šaulių studentų klubas, kuris vėliau tapo korporacija „Saja“. Be dalyvavimo Šaulių studentų veikloje, Akademijoje priklausiau bokso komandai.

Papasakok, kaip atsiradai Amerikoje?

Per bazinį kario kursą mums buvo pasiūlyta dalyvauti atrankoje į JAV karo mokyklą, tad užsirašiau į atranką. Deja, pirmaisiais metais įstoti nepavyko, tačiau supratau, kad jeigu skirsiu šios svajonės įgyvendinimui visas jėgas, ją sugebėsiu pasiekti, tad, būdamas Lietuvos karo akademijos antrakursis, visą laisvalaikį paskyriau ruoštis atrankai: tiek fiziškai, tiek morališkai, tiek protiškai. Ypač daug

laiko skyrė matematikos ir anglų kalbos studijoms, ir šios pastangos atsipirko su kaupu.

Kad įstotum į JAV karo mokyklą, tenka dalyvauti gausybėje pokalbių bei testų. Visų pirma turi išlaikyti anglų kalbos testus Lietuvos karo akademijoje, kad galėtum toliau tęsti atranką ir laikyti SAT (Scholastic aptitude test) anglų kalbos ir matematikos testą, kurį, beje, laiko ir visi amerikiečiai, norintys studijuoti aukštosiose mokyklose. Testas sudarytas iš gramatikos, rašymo bei matematikos užduočių. Taip pat reikia išlaikyti TOEFL (Test of English as a foreign language) anglų kalbos testą. Po to vyksta pokalbiai JAV ambasadoje su aukštais JAV karininkais, fizinio pasirengimo patikrinimo testai bei stojimo dokumentų pildymas (rašinių tam tikromis temomis rašymas, informacijos pateikimas apie savo užklasinę veiklą, išmoktos lyderystės pamokos ir pan.). Galiausiai, gavus nominaciją iš JAV ambasados, šie visi dokumentai siunčiami į JAV, kur belieka tikėtis, jog tavo parodyti rezultatai yra geresni už kitų tarptautinių studentų rezultatus.

Kokie Lietuvos ir Amerikos karo akademijos skirtumai?

Skirtumų tarp JAV Karinio laivyno akademijos ir Lietuvos karo akademijos yra begalė. Pradedant mokslo struktūra, baigiant laisvo laiko praleidimu. Paminėsiu tik tuos, kurie galbūt labiau domina skaitytojus.

Visų pirma, turėčiau pastebėti, kad JAV didesnis dėmesys skiriamas aukštajam mokslui bei lyderio ugdymui. Pati akademija remiasi mintimi, jog kariūnas, sugebėjęs baigti aukštąją karo mokyklą, sugebės išmokyti bet kokios karinės specialybės paslapčių, tad toks kaip specifinis karinis rengimas yra gan menkas ir apsiriboja vado ugdymu ir stažuotė-

mis įvairiuose laivyno daliniuose, būna skirtas supažindinti su potencialiomis karjeros galimybėmis JAV laivyne. Praktika atliekama antvandeniniuose, povandeniniuose laivuose, laivyno aviacijos daliniuose, jūrų pėstininkų korpuse, pas laivyno išminuotojus ar ruonius (laivyno specialiosios pajėgos). Dalis vasaros gali būti skirta dirbti laboratorijose, kuriose vykdomi karinių technologijų kūrimo darbai.

Kas įdomiausia, kiekvienas kariūnas JAV privalo mokytis elektros inžinerijos, termodinamikos, sistemų inžinerijos pagrindų, studijuoti laivyno ginklų sistemas, ir tai visiškai nepriklauso nuo tavo pasirinktos bakalauro studijų krypties. JAV karinis laivynas yra technologiškai pažangus, ir šios žinios būtinos kiekvienam karininkui, nesvarbu, ar tarnausi Jūrų pėstininku, ar povandeniniuose laivuose. Studijų kryptis po pirmojo kurso galima pasirinkti visiškai laisvai, pradedant ekonomika, baigiant aviacijos inžinerija. Laivyno akademija ruošia karininkus-mokslininkus. Tam sudarytos pačios geriausios sąlygos: milijonus kainuojanti visiškai nauja įranga laboratorijose laisvai prieinama kariūnams praktiškai visą parą. Pati karo akademija vykdo begalę JAV kariuomenės finansuojamų projektų. Man pačiam, sistemų inžinieriui, teko dirbti prie autonominių mikro skraidančių aparatų navigacijos kūrimo. Dėstytojai geranoriški ir pagalbos galima prašyti netgi po paskaitų. Mokslai sunkūs, reikalaujantys daug pastangų ir darbo, tad studijos dažnai užsitęsdavo net iki 5 val. ryto, o visas sekmadienis taipogi būdavo paskirtas mokslams.

Garbė ir jos ugdymas yra viena kertinių karininko savybių. Nuo pat pirmųjų akimirų į galvas kalama tai, jog kariūnas nevagia, nemeluoja ir nesukčiauja. Už bet kokius nusižengimus, susijusius su garbe, gresia pašalinimas iš mokyklos, todėl net ir per egzaminus dėstytojai, išdaliję užduotis, palieka klasę. Žinoma, kartas nuo karto pasitaikydavo pavieniai garbės pažeidimo atvejai, tačiau savo garbę sutęsę kariūnai atsidurdavo kariūnų Garbės teisme. Apie garbės reikšmę lyderystei nuolat diskutuojama. Apskritai visi ketveri metai JAV karo mokyklose kupini diskusijų apie lyderystę, aukštesniųjų karininkų išmoktas pamokas, galimus lyderystės iššūkių sprendimo variantus.

Žinoma, dėl žymiai didesnio finansavimo nei Lietuvos karo akademijoje galimybės sportuoti JAV taipogi žymiai didesnės, tačiau viskas priklauso ir nuo tavo asmeninių gabumų. Geresniems sportininkams suteikiamos visos galimybės sportuoti ir varžytis tarp JAV universitetų, visiems kitiems – galimybė rinktis vieną iš daugybės sporto šakų. Aš pats priklausiau kovinio taktinio šaudymo komandai, kurioje tris kartus per savaitę mokėmės šaudyti iš pagrindinių JAV laivyno karių ginklų.

Išėjimas į „laisvę“ taip pat buvo ribotas. Priklausomai nuo to, kuriame kurse esi, gaudavome skirtingas privilegijas. Pirmakursiai negalėjo viso savaitgalio praleisti už akademijos ribų, tad jie į miestą išeidavo tik šeštadieniais tarp 12 ir 24 val, antrakursiai jau gaudavo keletą laisvų savaitgalių. Trečiame kurse šios privilegijos dar didesnės,

Šaudyti tiek, kiek teko būnant Amerikos Valstijose, ko gero, niekur nebeteks...

galima vilkėti civilius drabužius ne tarnybos metu, gauti daugiau leidimų į miestą, o ketvirtakursiams šis skaičius dažnai padidėja iki devynių per semestrą. Šis skaičius taip pat gali augti, atsižvelgiant į paskatinimus, nuobaudas, kuopos karininko „politiką“.

Ar dažnai grįždavai į Lietuvą studijų metais? Ar neatitrūkai nuo Lietuvos, ar nesvajojai pasilikti Amerikoje?

Studijų metais į Lietuvą sugrįždavau porą kartų per metus. Per daug pasiilgdavau savo šalies, jos maisto, kalbos, draugų, todėl niekad nekilo minčių likti JAV. Be to, su Lietuvos kariuomene esu pasirašęs sutartį, jog grįžęs, tarnausiu bent penkerius metus. Atitrūkti galbūt ir atitrūkiau, kadangi ten visą dėmesį skyrčiau mokslams ir tarnybai, o dėl laiko juostų skirtumo retokai bendravau su Lietuvoje likusiais draugais ir namiškiais.

Papasakok įsimintiniausius įvykius, Amerikoje patirtus iššūkius...

Mokymasis čia ir treji metai kovinio taktinio šaudymo komandoje turbūt buvo pats įsimintiniausias dalykas JAV. Turbūt niekada daugiau neteks šaudyti tiek, kiek šaudžiau JAV. Kiekvieną treniruotę paleisdavome bent po 200 šovinių, treniravomės ir varžėmės su Federalinio tyrimų biuro įkairtą laisvinimo komanda, jų agentais, JAV specialiųjų pajėgų kariais, taip pat naudojome jų treniruoties bazėmis. Taip pat įsiminė kiekvienos atostogos. Trumpesnių atostogų metu teko pamatyti nemažą dalį JAV, Peru, aplankyti kai kurias Karibų salas, įkopti į aukščiausią Arizonos kalną (3.8 km aukščio), dalyvauti 90 km ultramaratone. Pakeliauti teko ir vasaros praktikos metu. Mėnesį praleidau Kalifornijoje, San Diego karinio laivyno bazėje, kur praktiką atlikau karinio laivyno fregatoje. Kitais metais tris savaites praleidau Atlanto vandenyne, eskadriniame minininke: treniravomės su prancūzų povandeniniu ir trimis britų laivais.

Didžiausi iššūkiai? Turbūt pačios pirmosios bazinio kurso dienos, kurių tikslas – palaužti kiekvieną naujoką. Iki tol galvojau, kad labai gerai moku anglų kalbą, tačiau specifinis laivyno žargonas privertė manyti kitaip. Vėliau, jau ketvirtame kurse, teko atsidurti instruktoriaus kailyje. Įgavau labai daug vertingos lyderystės patirties. Didžiausias iššūkis buvo pateisinti pavaldinių lūkesčius, nes jie į kiekvieną savo instruktorių žiūrėjo kaip į idealą, tad uniforma, elgesys ir fizinis pasirengimas viso kurso metu privalėjo būti aukščiausio lygio.

Grįžai į Lietuvą ir ėmei tarnauti Lietuvos kariuomenėje laivyne, papasakok apie pirmuosius sunkumus čia, apie savo darbą, pareigas...

Šiuo metu tarnauju Lietuvos karinio laivyno patruliname laive „Sėlis“ artilerinės kovinės dalies vadu bei neetatiniu laivo naru. Turbūt pats didžiausias sunkumas buvo pereiti prie lietuviškų laivyno terminų. Dažnai tenka pasukti galvą ir prisiminti, kaip vadinasi vienas ar kitas terminas lietuviškai. Taipogi teko pratintis prie naujos pozicijos, specifinio darbo, naujo laivo. Dar ir dabar tenka daug stu-

dijuoti ir mokytis. Laivui esant jūroje, esu atsakingas už 76 mm pabūklo valdymą ir pasiruošimą šaudymams. Krante esu atsakingas už artilerinės kovinės dalies karių ruošimą, pabūklų aptarnavimą, šaudymų planavimą ir t.t. Taipogi, reikalui esant, karo laivų flotilėje kaip laivo naras su kitais narais vykdu laivų povandeninės dalies apžiūrą.

Smagu buvo pamatyti tave „Sajos“ sąskrydyje su būreliu Klaipėdos skyriaus būsimųjų sąjėčių. Esi vienas iš Klaipėdos skyriaus pradininkų, papasakok, kaip ryžaisi šiai veiklai, kur žmonių „radai“, kaip vyksta jūsų užsiėmimai, kokie ateities planai?

Kad Klaipėdoje susikūrė „Saja“ labiausiai esu dėkingas Klaipėdos universiteto studentei ir Klaipėdos apskrities jūrų šaulių rinktinės šaulei Brigitai Barkauskaitei, kuri ėmėsi iniciatyvos suburti Klaipėdos krašto šaulius studentus ir aukštąjį bei aukštesnįjį mokslą baigusius šaulius. Mintį įkurti „Saja“ skyrių Klaipėdoje turėjau nuo tarnybos uostamiestyje pradžios, tačiau nesu klaipėdietis ir nieko iš šio krašto šaulių nepažinojau. Klaipėdos jaunųjų šaulių vadas mane supažindino su Brigita, kuri jau rinko žmones. Kol kas mūsų šauliška veikla apsiribojo dalyvavimu „Saja“ sąskrydyje, tačiau planuojame skyrių įkurti gruodį, tuomet ir numatysime savo veiklos gaires. Planuojame bendradarbiauti su Klaipėdos šaulių rinktine, rengti žygius, organizuoti kitas veiklas, o taip pat susitikimus su Lietuvai nusipelnusiais asmenimis.

Žinau, kad tu – ne tik puikus karys, bet ir puikus sportininkas: bėgai ultramaratoną, lankai – ar dabar tik lankei – boksą? Papasakok plačiau apie savo sportinį gyvenimą

Nors, esu tik mėgėjas, tačiau sportas mano gyvenime užima labai svarbią vietą. Bent penkis kartus per savaitę apsilankau sporto salėje, daug bėgiuju, plaukiuju, stengiuosi palaikyti kuo geresnę fizinę formą, kadangi sunkus darbas sporto salėje ugdo daug gerų charakterio savybių, kurios atspindi kasdieniniame gyvenime. Studijuodamas Lietuvos karo akademijoje, priklausiau Akademijos bokso rinktinei, JAV pirmame kurse taip pat boksavausi. Mokydamasis JAV, pradėjau bėgioti ilgas distancijas, dalyvavau dviejuose maratonuose, ir trijuose ultra maratonuose (2 kartus 64 km bei 1 kartą 90 km varžybose). Sugrįžęs į Lietuvą, dalyvavau Baltijos taurės 100 km bėgimo varžybose. Pasiekimais negaliu pasigirti, nes bėgiuju tik savo malonumui ir norėdamas patikrinti savo ištvermę bei ryžtą. Ateityje tikiuosi dalyvauti bent keliuose ultra bėgimuose. Viena didžiausių svajonių – dalyvauti „Geležinio žmogaus“ varžybose.

Vyteni, ko palinkėtum kiekvienam šauliui, nuo jauniausio iki vyriausio?

Linkiu mylėti savo Tėvynę, garbingai jai tarnauti ir visuomet ir visur garsinti šaulio vardą! Jauniesiems šauliams – tikėti svajonėmis ir jų siekti visomis jėgomis.

Ačiū už atsakymus!

Kalbino Modesta Genytė

NUO „GALĖČIAU“ LINK „PRIVALAU“

Nuo kalbos iki veikimo

Vieni dažniausiai kalboje – ne vien tik lietuvių – vartojamų veiksmazodžių – modaliniai, t.y. tokie, kurie reiškia galėjimą, turėjimą, privalėjimą (galėti, turėti, privalėti, reikėti...) bei išreiškia valią, būtinybę arba galimybę atlikti kokį nors veiksmą. Kiek valios ir pastangų reikia suvokti paprastą faktą, kad ne tik gali ar nori, bet ir privalai viena ar kita atlikti, t.y. kryptingai veikti – jau visai kita kalba. Toks pasvarstymas arba pokalbis šaulių bendrijoje, manau, yra naudingas. Ne vien dėl to, kad vienas kitą kumštelėtume paragindami veikti, bet ir tam, kad pasidžiaugtume tuo, kas nuveikta.

Galimybė pasirinkti

Atstumo tarp „galėčiau“ ir „privalau“ matas kaskart kinta: vienąsyk jis yra ar atrodo esąs ganėtinai solidus, kitąsyk – tik paukštuko pėdos ilgio. Tai, ko gero, priklauso nuo to, iš kurios pusės žvelgi. Galima džiaugtis šventiniu šurmuliu ir smagiai šėlti, bet taip pat visai nesunku pajusti kažkur esančiuosius, bet džiugiesio stin-gančiuosius ir susivokti, kad ne tik

galiu, bet ir privalau praskaidrinti nuotaiką ir jiems. Galima gėrėtis savimi, savo būreliu ir tik mums patiems gražia, todėl skambiai įvardijama prasminga, savąja veikla: šiandien nestinga visokių draugijų ir klubų, kur žmogus ateina „užmušti“ laiką arba visiškai nutildyti ir taip baisiai tylų išmintingosios būties šnabždesį. Tačiau galima ir šiek tiek daugiau, nei būti patenkintiems vien savimi. Jeigu pasaulis tau yra šiek tiek didesnė teritorija nei tik tavo kiemukas, suvoki ne vien tik galįs, bet ir privaląs nuveikti šiek tiek daugiau, negu tik tau asmeniškai reikia ar pakaktų. Ir tada skeptiko klausimas kodėl šia-dien reikia vargti – ieškoti ir atstatinėti prieš šešis ar septynis dešimtmečius stovėjusius bunkerius – tavęs nei sutrikdo, nei erzina. Kaip ir nusistebėjimas: „Tiek triūso, o nauda kokia? Kad pamatytų tie, kas visiškai neturi vaizduotės?“ Tačiau įsivaizduoti ir pajusti – du visai skirtingi dalykai. Tą patvirtins kiekvienas, vienas, be ekskursantų kompanijos, pirmąkart nusileidęs po žemėmis ir išiklausęs į drėgmę ar užuodęs duslią tylą. Skeptikui, galima spėti, tai nebūtų joks argumentas vargti ar imtis veiklos, bet mes šįkart kalbamės ne apie juos, o apie pasirinkimą: nuo galėjimo veikti, jeigu panorėčiau, nuo įsisąmoninto noro, kad „aš galiu“, nes noriu, iki nuostatos, kad „privalau“, nes jeigu ne aš, gal neatsiras kito?

Ne todėl, kad pagirtų

Gal todėl, kad šie metai taip paseno, jog regime Naujuosius, net nepasistiebę, o gal dėl to, kad įprasta metų galudieniui artinantis pasižvalgyti atgalios ir paskaičiuoti nuveiktus darbus, norisi pakalbėti apie gerus dalykus. Sutikime, kad apie tai šnekamės ir rašome gerokai mažiau („Trimitas“ stengiasi elgtis kitaip, bet, prisipažįstame, gerų žinių irgi kai kada pašykštaujame, bet ne dėl savo kaltės – žinoma, save visad pateisinsi, – o tik todėl, kad visko neįžiūrime, neišgirstame, nepasistengiame sužinoti) nei apie negatyvą. Kodėl? Nes prabilęs apie negerą tarsi pats save kilsteli: aš tai matau ir suprantu, bet taip nedarau. O gal geriau daryti nei nieko neveikti ir tik tada neklysti bei išlikti teigiamu?

Turiu prisipažinti, kad panašūs klausimai iškart toptelėjo į galvą, kai išgirdome – iš pirmų lūpų, ne aplinkkeliu sužinoję, – kad štabo ginklininkas Jonas Leonavičius susigalvojo sau papildomą darbą – suburti jaunuolių grupę, ją mokyti, treniruoti ir „nulipdyti“ gražų darinį – būrį jaunųjų šaulių, galinčių gražiai atstovauti Sąjungai iškilminguose organizacijos, miesto, o gal ne tik jo, renginiuose, tokį, kokia yra LŠS Garbės sargybos kuopa, tik ūgiu ir amžiumi šiek tiek kuklesnį. „Stovėtų vaikiukai, gražūs, pasitempę, per šventes Karo muziejaus sodelyje ir keltų bendraamžiams pavydą ir siekį tapti tokiais kaip jie“, – užsukęs į redakciją dar aną žiemą svajojo Jonas. Beje, pasirodo, ne tik svajojo, bet ir veikė: „prisirinko“ ir pasikvietė mokinukų merginų bei vaikinų iš viso Kauno, netgi pakaunės, o vakarais, kai štabas ištuštėdavo, juos „muštravo“, mokė, aiškino, treniravo: rikiuotė, žygiavimas, ginklo išardymas ir surinkimas, šaudymo pratysbos. Pamokos ir mokytojo, tikėtina griežto, pastangos davė ryškiai matomą rezultatą. Pirmiausia „užkliuvo“ tai, kad Šaulių sąjungos štabo koridoriumi vaikščiojantieji kartas nuo karto susitikdavo jaunuolių, kurie, jau iš toli sveikindamiesi, stabteldavo ir kariškai pasitempdavo prieš kiekvieną praeinantįjį tarsi prieš vadą. Tai maloniai stebino, nes, kaip visi žinome, jaunųjų šaulių sutinkame visokių, apie tai esame ne kartą kalbėję. Nežinau, kaip kiti, bet mes, trimitininkai, iškart spėjome: Jono darbas. O ginklininkas paslaptinai šypsojo tarsi koks Pigmalionas (toks personažas, karalius bei skulptorius, kalbama, gyveno senojoje Eladoje, Kipro saloje, ir ne tik valdė, bet ir kūrė: viena jo skulptūra buvusi tokio grožio, kad pats ją įsimylėjo): darbo rezultatas akivaizdžiai ir patį J. Leonavičių džiugino. Lygiai taip pat ir „Jono vaikus“, kaip, prisipažįstame, mes juos vadiname. Eiti po pamokų, visai vakare, mokyti rikiuotės ir žygiuoti, ir tai daryti neverčiamiems, sava valia, o dargi spirgant džiaugsmu – tai vieno siekio, vienijamo mokytojo ir jo pareigingų mokinių, bendros veiklos vardiklis. Veiklos, kuri ne vien galima atlikti, kai lieka laisvo laiko, bet norima atlikti. Nes kažkur giliai viduje kažkas tyliai kirba.

Lapkričio 1-ąją „užklasinė“ Jono Leonavičiaus veikla įteisinta LŠS vado įsakymu, skelbiančiu apie jaunųjų šaulių būrio prie šaulių Garbės sargybos kuopos įsteigimą. Beliko smulkmena – uniformos aštuoniems jaunesiems šauliams, bet tai, kaip tikisi Jonas Leonavičius, netrukus išsipildysiantis jo ir „jo vaikų“ noras. „Esu įsitikinęs, kad Kovo 11-ąją mano šaunus būrys pagerbs Lietuvos ir Šaulių sąjungos vėliavą bei atiduos pagarbą tiems, kurie prieš du dešimtmečius nesvarstydami: veikti dabar ar dar šiek tiek lukterėti, pasirinko – norime būti laisvi“, – sakė LŠS štabo ginklininkas.

Į klausimą, kodėl šauliui kilo noras dirbti gerokai daugiau nei privalu pagal tarnybines pareigybės, dargi už dyką, vietoje to, kad keliautų namo, kurie yra keliasdešimt kilometrų už Kauno, Jonas, kiek pagalvojęs ir pasiteiravęs, kokio atsakymo reikia – rimto ar linksmo, – pasiūlo pačiai pasirinkti tinkamiausią: „Paskatino sveikos ambicijos, verčiančios veikti ką nors prasminga, noras judėti, nes tada lėčiau sensti, troškimas ką nors gera duoti kitiems, o pinigų – tai ne-

J. Leonavičius žino, ko reikia išmokyti jaunesiems šauliams

Autorės nuotr.

turiu, – o taip pat siekis kitą vasarą tarptautinėse pratybose „Žalgiris“ (jose dalyvauja mūsų jaunieji šauliai bei jiems giminingų organizacijų jaunuoliai: Latvijos jaunieji sargai (Jaunsardze), Estijos Kaitseliit jaunuomenė ir Jungtinės Karalystės Vaito salos kadetai – aut. past.) pademonstruoti, kad ir mes galime nustebinti, o ne vien tik stebėtis kitų pasirodymais, – savo tikslus atlikti paties sau suteiktą pareigą atskleidžia J. Leonavičius. Iš tikrųjų tokia šaulio ir kariuomenės savanorio nuo 1990-ųjų metų pozicija ir nuostata neturėtų stebinti, nes ji išreiškia natūralų pilietiškai angažuoto žmogaus požiūrį į savanorišką veikimą kitų labui, pareigos savo tautai ir Tėvynei suvokimą. Tačiau stebina, žavi, skatina sekti pavyzdžiu. Juk taip? Nes būti šauliu tik tada, kai ateina šventės, kai užsivelki uniformą ir stovi greta iš televizijos ekranų pažįstamų asmenų ne visiems pakanka. Štabo ginklininkui to taip pat per maža.

O „Jono vaikai“ – jaunieji šauliai: Margarita, Rugilė, Agnė, Gabrielė, Dainas, Neivaldas, Juozapas ir Eimantas antrus metus ketvirtadienio vakarais ir vieną šeštadienį per mėnesį susirenkantys į vėliavų kambarį štabe, paklausti, ar jiems, šiuolaikiniams vaikams, įpratusiems prie nuolatinio kitimo ir įvairovės, nenusibosta čia vykstantys užsiėmimai – rodos, vis tas pats ir tas pats: rikiuotė, žygiavimas, šaudymas, beveik vienu balsu atraportuoja: „Tikrai ne. Viskas labai patinka“. Žinoma, kitaip neateitų.

Galiu – privalau – jaučiuos atsakingas

Pajūrio miestelio Stanislovo Biržiškos gimnazijos geografijos mokytojas Algimantas Dragūnas, Pajūrio šaulių kuopos, vos prieš mėnesį paminėjusios veiklos dešimtmetį, vadas, kuopą 2002-aisiais subūrė taip pat ne todėl, kad sulauktų pagyrų ar apdovanojimų, o dėl to, kad pilietinė bei patriotinė veikla, aktyvinant jaunąją kartą, atrodė ne tik prasminga, bet itin svarbi: juk gyvename dosnioje šalyje, kuri mums dovana aukštą dangų ir viltis, sodrias žalumas ir tikėjimą, galimybes, pasirinkimą ir dar labai daug ką, tad būti tik prašalaičiu, o ne mylinčiu savąjį kraštą dukra ar sūnumi, tiesiog nedora, nepadoru.

Per veiklos dešimtmetį, vadovaujant gausiam būriui jaunuolių, – šiandien kuopoje yra 65 jaunieji šauliai – nuveikta ganėtinai daug – jau tai, kad ne vienas šimtas jaunuolių „prisilietė“ prie šaulystės ir įsisaumonino, ką reiškia būti piliečiu ir tikruoju savojo krašto vaiku, didelis vieno žmogaus darbas. Tačiau to Mokytojas neakcentuoja. „Visados dalyvaujame Sausio 13-osios pagarbos bėgime Vilniuje, dviračiais riedame per Lietuvą, leidžiamės į pėsčiųjų žygius ir miname partizanų takais, keliaujame ne vien tik po savo apylinkes, taip pat

A. Dragūnas džiaugiasi šūviu, skelbiančiu kuopos 10-metį

A. Dragūno archyvo nuotr.

rengiame jaunųjų šaulių sąskrydžius, esame valstybinių švenčių minėjimų ir akcijų dalyviai – visko neišvardysi, – ne giriasi, o paprastai, kasdieniškai kalba šaulys, šiemet apdovanotas III laipsnio pasižymėjimo ženklu „Už nuopelnus Šaulių sąjungai“. Apie tai, kad bendromis Pajūrio šaulių, miesto ir rajono valdžios atstovų bei verslininkų pastangomis 2009-aisiais gimnazijoje įrengta šaudykla, Algimantas Dragūnas irgi ne pasigiria, o patvirtina neeilinį faktą egzistuojant tik paklaustas (ką reiškia sava šaudykla jauniems šauliams, ko gero, aiškinti niekam nereikia).

O kad jo vadovaujami jaunieji šauliai tampa kariais savanoriais, kad baigę mokyklą mokslus tęsia Karo akademijoje, vėliau tarnauja kariuomenėje, kad ne vienam yra įteikti aukšti – Prezidento, krašto apsaugos ministro – apdovanojimai, kad šauliška veikla susidomi ne tik mokiniai, bet ir jų tėvai, kuopos vadas mini džiaugdamasis ir didžiuodamasis. Lygiai taip pat kaip šiandieninių jaunųjų šaulių laimėjimais: 2010 ir 2011 metais Pajūrio šaulių kuopos komandos respublikinėse jaunųjų šaulių žaidynėse laimėta 2-ąją, 2012 metais- 4-ąją vietą. Mokytojo širdį paglosto ir tai, kad ryšiai su buvusiais kuopos jaunaisiais šauliais nenutrūksta: jaunuoliai aplanko savąjį vadą pasidalyti, papasakoti, ką pasiekė baigę gimnaziją, kuo šiandien gyvena.

Toks tasai šauliškas buvimas – ne vien tik sau

Galėčiau, norėčiau, betgi žinau privalanti – ne iš reikalo, o tik didelio noro vedina – kalbėti apie įvairiuose Lietuvos kampeliuose gyvenančius šaulius, kurie savuoju būvimu organizacijoje sukelia kibirkščių, matomų toli nuo veikimo vietos. Žinoma, kalbu ne apie pasyvų buvimą, o šauliškąjį, kai klausimo, kiek toli yra nuo galėčiau iki paties sau ištarto privalau, net nekyla.

Pokalbius bei pasakojimus apie tokius žmones ir pagarbos vertus jų darbus tęsime ir kitąmet.

Lolita Sipavičienė

KAI NEBEŽIŪRI Į TIKSLĄ – PAMATAI KLIŪTIS

Tikslo turėjimas – esminis dalykas gyvenime. Nors daugelis tų, kurie deklaruoja turį itin aiškų tikslą, neabejotinai pirmiausiai bando įtikinti patys save, tačiau visgi tam tikras „gyvenimo vektorius“ egzistuoja ir padeda gyventi. Negrįžtant į galias psichologines išvalgas, galime drąsiai teigti, kad neretai žodžiai „gyvenimo tikslas“ asocijuojasi su smegenų plovimu arba propaganda.

Kiek vyresni šauliai turbūt neprieštaraus teiginiui, kad vienas iš sovietmečio žmogaus atributų buvo itin aiškus jo „gyvenimo tikslas“ (tarnauti komunistų partijai, komsomolui ar bent ruoštis tai daryti). Kitaip tariant, aiškaus tikslo turėjimas tam tikra prasme yra ir siaurakaktiškumo požymis. Mąstantis žmogus visada blaškosi, ieško, dvejoja ir kenčia. Tai jo kryžius.

Tik klausimų nekeliantis šaulys gali sau leisti tarti: „Taip, aš turiu aiškų gyvenimo tikslą ir jo siekiu“. Jei tas tikslas šauliškas – organizacijai tai auksinis žmogus, nes jis: nekelia nereikalingų klausimų, yra patikimas, per daug nemąsto, vykdydamas įsakymus, nedaro nereikalingų judesių.

Žodžiu, toks lietuviškas Šveikelis. Reikėtų nuoširdžiai dėkoti Dievui, kad organizacija turi tokių žmonių. Būtent ant jų pečių gula didžiausi darbai.

Tačiau yra ir kitokių...

Tikslo paieškos

Pasitelkime pagalbon „sėkmės trenerių“ kultivuojamus *fiti-miti* pratimėlius. Štai ką mums patarė vienas žinomų sėkmės mokytojų (jie labai mėgsta, kai juos vadiname *koučeriais*, mat tai skamba solidžiau ir įmantriau). Taigi cituoju:

Jei norite atrasti savo tikrąjį gyvenimo tikslą, pirmiausia turite atsakyti visų klaidingų tikslų, kuriuos iki šiol žinojote (įskaitant idėją, kad jūs neturite tikslo išvis). Yra daug būdų tai padaryti, tačiau papasakosiu paprasčiausią. Kuo atviresnis šiam procesui būsite ir kuo daugiau iš jo tikėsitės, tuo greičiau pratimą atliksite. Nors ir esate uždaras, abejingas viskam, ar manote, kad tai išvis tik kvailas laiko švaistymas, šis testas neapsaugos jūsų nuo pratimo sėkmės, o tik užims daugiau laiko.

Štai ką reikia padaryti:

1. Paimkite tuščią popieriaus lapą ir rašiklį.
2. Viršuje parašykite, „Koks mano tikrasis gyvenimo tikslas?“.
3. Parašykite atsakymą (bet kokį), kuris šauna į galvą. Užtenka žodžių junginio, nėra būtinas visas sakiny.
4. Kartokite žingsnį, kol užrašysite atsakymą, kuris jus sugraudins. Tai tikrasis tikslas.

Štai ir viskas. Jūs suradote savo tikslą. Nepameskite jo, nes – skaitykite šio straipsnio pavadinimą.

Ką kalba internautai?

Paklausėme tokio seno kaip visas pasaulis klausimo: ar tikslas pateisina priemones? Beje, šio sparnuoto posakio autorius yra kardinolas Richelieu (prisimenate A. Dumas romaną „Trys muškietininkai“? Tai jis iš ten, nors

pozicija

gyveno ir tikras Richelieu, kuris, beje, visai nemažai nuveikė Prancūzijos labui). Tačiau egzistuoja ir kita teorija, kuri šių žodžių autorystę priskiria Renesanso mąstytojui Nikolasui Makiaveliui. Nors šis mokslininkas turi ciniko ir pragmatiko reputaciją, tačiau iš tiesų kalbėdamas apie tikslą jis pabrėžė, jog tikslai gali būti dorovingi arba ne. Kitaip tariant, šiuo atveju posakis „Tikslas pateisina priemones“ prasmingas tada, kai tikslas doras.

Uždavėme šį klasikinį klausimą internautams šauliams. Justina Zibolytė tarstelėjo: „Ne visuomet ir ne visada, bet kartais tikrai taip“, Aurimas Mockus pirmiausia susirūpino žalos klausimu: „Jei tai niekam nekenkia, manau, kad galima“. Internautas, pasivadinęs Judas Youdas, atsakė labai konkrečiai: „Negalima ir tiek“.

Tačiau bene įdomiausias ir gana prasmingas komentaras priklauso Živilės Žitinevičiūtės plunksnai, o tiksliau klavišams. Jos teigimu, meilėje ir kare galima kliautis šio posakio nuostatomis. Mintis, sutikite, įdomi ir visai priimtina, nes šiuolaikinis karas (ypač nekonvencinis) sunkiai suderinamas su bent mažiausiomis riteriško, pagarbos sužeistiesiems ar civiliams nuostatomis, o iš meilės daromos kvailystės nieko nestebina.

Mantas Paškevičius diskusiją baigia maždaug vieno da mintimi, kaip kad pradėjome: „Viskas priklauso nuo tikslo, bet, manau, kad galima“, – sako jis.

Koks jūsų buvimo šaulių tikslas?

Jei jau pradėjome šnekas apie tikslą, tai visai natūraliai parūpo klausimas apie šauliškumą. Kokių tikslų skatinami žmonės tampa šauliais? Pirmiausias atsiliepęs šaulys Tomas Juraitis pusiau juokais, pusiau rimtai akcentavo gerų žmonių buvimą Šaulių sąjungoje. „Jei rimtai, tai, būdamas šauliu, jaučiu dvasinę ramybę, o jausdamas dvasinę ramybę galiu būti patriotas. Tikslas yra kuo daugiau pritraukti ir dirbti su jaunimu, kad susivoktų, kas jie tokie yra ir ko jiems reikia iš gyvenimo. Garsinti Lietuvos šaulių sąjungą ir t. t. Čia būtų galima vardinti ir vardinti, kodėl aš esu šaulys ir kokie tikslai, bet kaip sakoma: Tėvynę mylime darbais, o ne žodžiais, todėl, broliai ir sesės šauliai, kibkime į darbus ir niekam neleiskime, kad kas nors mus sunaikintų“, – teigia ryžtingai nusiteikęs, nemažai gerų darbų Sąjungos labui nuveikęs Garbės sargybos kuopos šaulys T. Juraitis.

Dar vienas ne mažiau organizacijoje žinomas šaulys – Mindaugas Nefas – vardija tris priežastis, dėl ko jis yra šaulys: „1. Priklausydamas Šaulių sąjungai atlieku pareigą savo šaliai; 2. Šaulių sąjunga man suteikia galimybę realizuoti savo idėjas, kuriant laimingą Lietuvą; 3. Šauliu būti yra didžiulė garbė, todėl visuomet stengiuosi būti vertas garbingo šaulio vardo“.

Tačiau šių dviejų garbingų vyrų išsakyta nuomonė sukėlė tam tikrų klausimų internautui Onai Baliukienei, kuri kažkodėl teigia iš aukščiau pateiktų komentarų sužinojusi, kad nesanti patriotė, nes tai esą tik Šaulių sąjungos privilegija.

Čia, matyt, derėtų padaryti tam tikrą pauzę ir pasvarstyti socialinio tinklo lankytojos iškeltą klausimą kiek pla-

tesniu kampu. Iš tiesų klasika ir tam tikru pasijuokimu iš senosios kartos tapęs klausimas „O kur tu buvai per sausio 13-ąją?“ po truputį praranda savo aktualumą. Jauniui jis nebeskamba juokingai, nes bėgantis laikas daugelį dalykų it jūra akmenukus apšlifuoja ir nugramzdina. Būtų keista – ir tai nėra joks Laisvės kovotojų nuopelnų menkinimas, – jei ir dabar su ašaromis akyse gedėdami įsakmiai norėtume, kad ir kiti tai darytų. Metas suprasti, kad aštuoniolikmečiai ir kiti panašaus amžiaus jauni žmonės turi teisę ir pareigą į skaudžius Lietuvos istorijos vingius žvelgti iš savo pozicijų. Ir tai, kas svarbu sausio įvykių liudininkui, tūlam jaunuoliui gali atrodyti kaip nereikšminga detalė. Būtent dėl to „uzurpuota patriotiškumo privilegija“ nedera nei Šaulių sąjungai, nei kokiai nors partijai, nei konkrečiam žmogui. Kiekvienas tautos, šalies labui dirba savaip ir dalyvavimas Parlamento gynboje vertingumo Lietuvai požiūriu nėra svarbesnis negu verslininko naujai sukurta įmonė ir jos sąžiningai mokami mokesčiai. Kiekvienas metas reikalauja savų didvyrių ir jaunas sąžiningas mokytojas, verslininkas, gydytojas ar tinkuotojas, vertės matu matuojant, valstybei yra lygiai tiek pat svarbus kaip ir tas, kuris anuomet kilus pavojui, stojo ginti valstybės.

Matyt, būtent tai ir turėjo omenyje Mindaugas Nefas, atsakęs minėtai internautui: „Gerb. Ona, tai tikrai nėra vien Šaulių sąjungos privilegija. Kiekvienam savas kryžius“. Paskyroje radosi ir žurnalo vardu parašytas komentaras: „Miela Ona, miglotai suprantama, kodėl Jūs komentare išvelgėte norą „uzurpuoti patriotizmą“. Veikia priešingai – tai aiškus kvietimas jungtis draugėn, kuris nėra iš tolo neprimena kai kurių viešųjų asmenų deklaravimo „jei tu ne su mumis, tu prieš mus“ principo. Neprisijungus privilegija dirbti vardan Lietuvos niekur neprapuola...“

Šaulė Brigita Vinikaitytė savo buvimą organizacijoje deklaravo šitaip: „Į Šaulių sąjungą įstojau vedama kelių tikslų: stiprinti ir puoselėti ne tik savo, bet ir visos tautos plietišumą bei patriotiškumą; prisidėti prie valstybės saugumo užtikrinimo; ir saugoti didžiausius turtus – laisvę bei mūsų tautos istoriją. Todėl ir esu šaulė ir man garbė tokia būti“.

Svajonė – tai tikslas su data?

Šaulys Ramūnas Šerpatauskas į naują provokaciją sureagavo pirmasis. Jo teigimu, gyvenimo tikslas – tai nugyventi taip, kad po tavęs liktų ryškus nuveiktų darbų pėdsakas. Gyventi reikia teisingai. Kiekvienas žmogus yra individualus, todėl ir gyvenimo tikslo suvokimas – kiekvienam savaip atrodo. Minėtas šaulys pripažįsta, kad tikslo suvokimas sietinas su pačiu tikslu ir keliu, kuriuo bus einama. „Jaunas žmogus turi žinoti savo gyvenimo tikslą“, – reziumuoja R. Šerpatauskas.

Mums neliko nieko kito, kaip tik apmaldyti jaunojo šaulio radikalumą: o kas, jei jaunuolis sutrikęs? Jei jis dvejoja? Juk būtent taip dažniausiai pasitaiko... Eividas Žemaitaitis socialinio tinklo paskyroje patikino, kad gyvenimo tikslas yra patirti, kas dar nepatirta, pabūti ten, kur nebūta. Kitaip

tariant, nesustoti niekada ir nuolatos judėti. Kai numatyti tikslai pasiekti, būtina juos tobulinti ir siekti naujų. Tada gyvenimas bus nugyventas pilnavertiskai.

Ką gi ši mintis šauliams itin aktuali: nuolatinis judėjimas pirmyn arba tobulėjimas ar dar koks nors kitoks progresavimas iš tiesų yra esminis kiekvieno žmogaus tikslas ir priemonė jausti prasmingą buvimą. Blogiausia, kas gali nutikti, yra pasidavimas manipuliacijoms. Bukas sėdėjimas prie televizoriaus ir pasidavimas kažkieno sugalvotoms atrakcijoms, manipuliacijoms ir reklamai yra tiesioginis kelias į daržovėjamą. O šaulys ir ant sofos drybsantis besmegenis yra sunkiai suderinami dalykai.

Dominyka Daškevičiūtė mano, kad gyvenimo tikslas – gauti tai, ko tavo širdis labiausiai geidžia kasdien. Graži ir laiminga šeima, sėkminga karjera, milijonas banko sąskaitoje, o kažkam pakanka tiesiog įkopti į Everestą. Svarbu tik tai, kokiais būdais jo yra siekiama, – smailų komentarą baigia internautė. Šypsenos tema, tik gerokai kitokioje kontekste, nuskamba ir Rimas Le balsas komentare: „Nugyventi reikia taip, kad atsidūręs mirties patale į kitą pasaulį nukeliautum su šypsena veide. Juk taip gyventi buvo verta“. Makabriška, tiesa? Mirti su šypsena veide teiškali nedaug žmonių, bet žinojimas, kad gyvenimas buvo vertas nugyvenimo yra gerai.

Judas Youdas cituoja Albertą Einsteina: „Keista mūsų padėtis Žemėje. Čia mes kiekvienas apsilankome trumpam, nežinodami kodėl, nors kai kam pavyksta išvelgti dievišką tikslą. Tačiau kasdieniame gyvenime mes tikrai žinome vieną dalyką: žmogus čia yra dėl kitų žmonių – labiausiai dėl tų, nuo kurių šypsenos ir gerovės priklauso mūsų pačių laimė“. Sunku nesutikti su tokiais mokslininko žodžiais. Šauliška patirtis sako, kad jie tiesiogiai taikytini ir mums, šauliams. Vienas iš mūsų buvimo es-

minių priežasčių – tarnavimas žmonėms. Savaiame suprantama, norėtusi pradėti taškytis seilėmis apie gimtos šalies meilę ir pan., bet juk gimta šalis ir yra pirmiausia žmonės! Be mielių tautiečių, Lietuva būtų tik teritorija prie Baltijos jūros.

Jolita Mickevičiūtė akcentuoja laimės svarbą: „Manau, kad kiekvieno žmogaus didžiausias gyvenimo tikslas – tiesiog būti laimingam. O laimę kiekvienas žmogus supranta savaip. Vieniems ją suteikia karjera, antriems šeima, trečiams dar kažkas. Tad šių dalykų siekimas yra tik maži uždaviniai, kad pasiektum didžiausią tikslą – laimę“. Džiugu ir miela, kad jau kelintas komentatorius pamini šeimą – esminę visuomenės ląstelę, be kurios valstybės ateitis neįmanoma. Tikimės, kad skaitantys „Trimitą“ šeimą suvokia kaip vyro ir moters neišardomą sąjungą, ir visos postmodernios perversijos šiuo atveju nevertos net minėjimo.

Knygą apie laisvės kovotoją gen. Joną Žemaitį už geriausią komentarą laimėjęs Ramūnas Šerpatauskas rašo: „Jei jaunas žmogus pasimetęs, dvejoja – jam reikia padėti apsispręsti tinkamai pasirinkti. Kažkas juk turi padėti dvejojantiems ar negalintiesiems apsispręsti, koks yra jo gyvenimo tikslas... Nors, kita vertus, vienų tikslas yra pasiaukoti šeimai, tėvynei o kažkas tiesiog gyvena šia diena ir dėl nieko nesuka galvos... Bet galima padėti tokiems žmonėms suprasti, koks yra jų gyvenimo tikslas... <...> Vienų gyvenimo tikslas gali būti nugyventi gražų ir prasmingą gyvenimą, kažkam pasišvesti... Kitų tikslai apčiuopiami, tačiau ir jiems pasiekti reikalingos pastangos. Net gyventi šia diena irgi yra gyvenimo tikslas, nes jo reikia siekti“.

Gražus komentaras, kai pagalvoji, tačiau būtų buvęs dar puikesnis, jei būtų parašytas be klaidų ir šauliui garbės nedarančio „šveplavimo“.

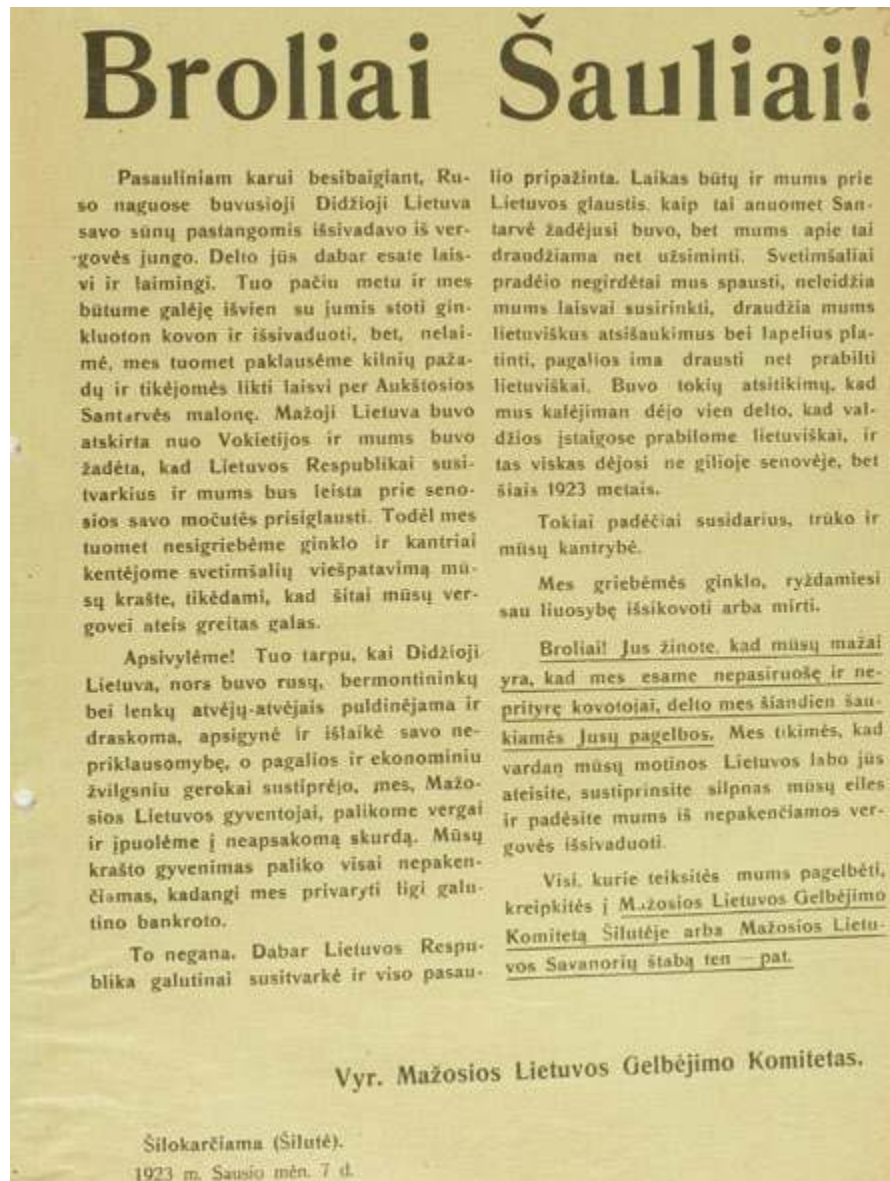
Valdas Kilpys

Autoriaus nuotr.

ŠAULIAI 1923 M. KLAIPĖDOS „SUKILIME“

2013 sausį minėsime 90-ąsias Klaipėdos krašto prijungimo prie Didžiosios Lietuvos metines. Apie Klaipėdos sukilimą, kaip „Trimito“ skaitytojai, ko gero, įsidėmėjo, kasmet prisimename ir mūsų žurnale, o kiekvieną sausį šį faktą gražiai pamini ne vien tik Klaipėdos krašto šauliai. Taigi tikimės, kad gilesnis istoriko doktoranto Mindaugo Nefo, Lietuvos šaulių studentų korporacijos SAJA tėvūno, žvilgsnis, analizuojant šią temą, skaitytojams nuobodulio nesukels.

Vyriausiojo Mažosios Lietuvos Gelbėjimo komiteto atsišaukimas į Lietuvos šaulius. 1923 01 07. LCVA.383-7-378-319

Klaipėda ar Mėmelis?

Atlikus trumpą apklausą, kokius įvaizdžius sukelia žodis Klaipėda, tikriausiai dažniausias būtų jūra. Gražuolė Baltija, šiandien, rodos, neatskiriama lietuviškosios tapatybės dalis. Tačiau daugelis net neįtaria, jog priėjimas prie Baltijos jūros mūsų valstybei priklauso tik labai trumpą laiką.

XIII a. į baltų genčių (kuršių ir lamatiečių), gyvenusių dabartiniame Lietuvos pajūryje, apgyvendintas teritorijas masiškai sverbėsi vokiečių

ordino riteriai. 1252 m. tarp Nemuno ir Danės upių pastatyta Mėmelio pilis. 1422 m. pasirašius Melno taiką, visas dabartinės Lietuvos pajūris, išskyrus Šventąją, atiteko Vokiečių ordinui. Vokiškiems politiniams dariniams ši teritorija priklausė iki 1919 m., kai Paryžiaus taikos konferencijoje buvo nuspręsta Klaipėdos kraštą atimti iš I pasaulinio karo kaltininkės Vokietijos ir jo administravimą pavesti Tautų sąjungai. Krašto tarptautinį saugumą turėjo užtikrinti Didžioji Britanija, Prancūzija, Italija ir Japonija. Vokietijoje ir šiandien Klaipėdos beveik niekas nežino, o štai apie kelionę į Mėmelį galvoja daugelis.

Pasitaikė dėkinga situacija 1918 m. vasario 16 d. Nepriklausomybę paskelbusiai Lietuvai tapti jūrine valstybe. 1923 m. sausio mėnesį Lietuvos Respublikos vyriausybė ėmėsi avantiūros – inscenizavo Klaipėdos krašto gyventojų sukilimą ir taip prisijungė Klaipėdos kraštą. Operacijos didžiausia jėga buvo persirengę Lietuvos kariuomenės kariai ir šauliai.

Istorikas Alfredas Erichas Sennas, vertindamas 1923 m. sausį įvykdytą Klaipėdos krašto prijungimo prie Lietuvos operaciją, teigė, jog tai buvo drąsiausias tarpukario Lietuvos politinis žingsnis. Tenka pripažinti, jog ryžtis atimti Klaipėdos kraštą iš po svarbiausių Europos valstybių panosės reikėjo ne tik daug drąsos, bet netgi akiplėšiškumo. Įprasta 1923 m. įvykius Klaipėdos krašte vadinti „sukilimu“, tačiau istorijos mokslas šiandien verčia dar sykį persvarstyti ir šiam įvykiui suteikti naujų atspalvių.

Šauliai Klaipėdos sukilime arba kaip V. Krėvė- Mickevičius mokėjo girtis

Šaulių dalyvavimas Klaipėdos sukilime historiografijoje vertinamas nevienareikšmiškai. Pagrindinė priežastis – tuometinio LŠS CV pirmininko V. Krėvės – Mickevičiaus perdėtas savo ir šaulių vaidmens sureikšminimas. Savo prisiminimuose, rašytuose jau išėivijoje, autorius menkina „sukilėlių“ vado J. Budrio vaidmenį operacijoje, vadindamas jį „Vidaus reikalų ministerijos valdininkėliu“. V. Krėvės – Mickevičiaus prisiminimuose, aiškindamas LŠS vaidmenį, autorius kaltina Lietuvos Respublikos Vyriausybę neveiklumu. Tačiau taip jis tik prisipažįsta, kad operacijos detalės nebuvo su juo derinamos, jis nebuvo operacijos vadovybėje. Planuojant operaciją, daugelis abejojo jos sėkme. Nesėkminga baigtis galėjo iššaukti griežtą užsienio valstybių reakciją. Tad, anot V. Krėvės – Mickevičiaus, jis ir tuometinis LŠS viršininkas kpt. P. Klimaitis LR Vyriausybei prižadėjo priisimti visą atsakomybę dėl nepasisekusio žygio.

Anot istoriko V. Vareikio, V. Krėvė – Mickevičius nieko nežinojo apie tuometinio LR ministro pirmininko Ernesto Galvanausko planuojamą operaciją, nes nepriklausė asmenims, kurie gautų ypač slaptus dokumentus. Visgi nuvertinti LŠS vaidmens Klaipėdos sukilime nevertėtų, nes ji atliko svarbią funkciją. Šauliai buvo tiesioginė jungtis tarp Didžiosios Lietuvos ir Klaipėdos karšto lietuvių veikėjų. Mažlietuviai Erdmonas Simonaitis ir Jurgis Brūvelaitis palaikė tiesioginį ryšį su LŠS štabu, kartu planavo ir vykdė operacijos planus. J. Brūvelaitis šaulių vadu vadinamas dar rengiant Klaipėdos sukilimą. Iš tiesų šauliams priklauso labai svarbi funkcija – jie turėjo „paslėpti“ Lietuvos kariuomenės dalyvavimą operacijoje.

Lietuvos Respublikos Vyriausybė, suprasdama sudėtingą tarptautinę padėtį, ryžosi žengti drąsų žingsnį, tačiau tiesioginės jėgos naudojimas galėjo iššaukti agresyvią Pran-

Klaipėdos krašto savanorių armijos kariai. Tarp jų – Biržų šaulių būrio šaulys A. Zubavičius, apdovanotas Vyčio kryžiaus ordinu už žygius Klaipėdoje. Klaipėda, 1923 m. LCVA. P-6603

cūzijos ir Lenkijos reakciją, tad buvo pasirinktas neoficialaus užėmimo būdas – incenizuojamas sukilimas. Pagrindinė šio pasirinkimo problema – vietinių gyventojų skeptiškas požiūris į krašto priklausomybę Lietuvai. Tuometinis LŠS CV pirmininkas V. Krėvė – Mickevičius teigė, kad „Klaipėdos krašto gyventojai, dauguma jų, net lietuviškai kalbantieji, laikėsi gana abejingai ir dėl galimybės susijungti su Didžiąja Lietuva jokio džiaugsmo nerodydavo“. Sukilimo organizavimas galėjo žlugti, jei į sukilėlių gretas nebūtų pavykę pritraukti klaipėdiškių.

Realūs veiksmai

Klaipėdos operacijoje dalyvavo dvigubos Šaulių sąjungos pajėgos: pirmoji – tai Didžiosios Lietuvos šauliai, įėję į Ypatingosios paskirties rinktinę, iš viso 455 šauliai, ir antroji – vietiniai Klaipėdos krašto gyventojai, sudarę Vyriausiąją Mažosios Lietuvos gelbėjimo komitetą, kurio nariai, po 1923 m. oficialiai krašte pradėjus veikti Šaulių sąjungai, prisijungė prie jos veiklos. Žymiausi atstovai – Jurgis Brūvelaitis, Martynas Jankus, Jurgis Lėbartas, Vilius Šiaulinskis ir kiti. Tai asmenys, kurių vardai aukso raidėmis įrašyti į Klaipėdos krašto istoriją. 1922 m. gruodžio 18 d. LŠS atstovas Klaipėdos krašte A. Marcinkevičius –

Lietuvos šaulių sąjungos centro valdybos prezidiumas Klaipėdos vadavimo metu. Pirmoje eilėje antras iš kairės – Centro valdybos pirmininkas V. Krėvė-Mickevičius. Kaunas, 1922–1923 m. LCVA. P-20333

Mantautas LŠS viršininkui P. Klimaičiui pranešė, kad „po pokalbio su J. Brūvelaičiu tapo aišku, kad vieni klaipečiai mažai ką galėtų padaryti, bet ir be jų apsieiti jokia būdu negalima“. Įvykiai klostėsi greitai, planas buvo pradėtas vykdyti.

1923 m. sausio 7 d. Vyriausiasis Mažosios Lietuvos gelbėjimo komitetas paskelbė atsisaukimą į brolius šaulius. Toks kreipinys rodo ryšį tarp mažlietuvių ir Didžiosios Lietuvos šaulių iki krašto prijungimo operacijos. Kreipimasis atliko ir neigiamą darbą operacijos planavimui. Gauta žinių, jog šauliai iš visos Lietuvos ketina žygiuoti Klaipėdos krašto vaduoti, LŠS viršininko įsakymu šauliams buvo griežtai uždrausta tai daryti. Spontaniški ir nesuderinti šaulių žygiai kirtosi su jau planuojama krašto prijungimo operacija. Šiuos šaulių veiksmus galima vertinti ne kaip nepaklusnumo ar anarchijos pavyzdį, bet kaip patriotišką lietuvių (ypatingai LŠS narių) nuomonę Klaipėdos klausimu. Spauldoje nuolatos buvo skelbiama, jog Klaipėda taps „freistatu“, Lenkijos valda ir pan., todėl „tautiški visuomenės nariai“, šiuo atveju – šauliai, siekė tam užkirsti kelią ir prijungti kraštą prie Lietuvos. Situaciją supratusi Krašto apsaugos ministerija „ėmėsi priemonių, kad Lietuvos jaunimas, pagautas patriotinių jausmų ir Vyriausiojo Mažosios Lietuvos Gelbėjimo komiteto paskleistais atsisaukimais kviečiamas eiti pagalbon klaipeidiškiams, nepasiduoatų jausmo įspūdžiui“. Iš kitos pusės, šių dokumentų pasirodymu stengiasi užmaskuoti sukilimo incenizacijos planus ir Lietuvos vyriausybės vaidmenį juose.

Naujausi istorikų tyrimai skelbia, jog operacijoje dalyvavo 582 kariai ir 455 šauliai. Tačiau tikriausiai jau po sukilimo sudarytuose „Klaipėdos vaduotojų“ sąrašuose iš viso yra nurodyti 708 šauliai ir 25 etatiniai Sąjungos tarnautojai. Į šį sąrašą tikriausiai yra įtraukti šauliai, ne tik tiesiogiai dalyvavę krašto prijungimo operacijoje, bet čia atvykę jau po sukilimo. Istorikas V. Vareikis tokias šaulių pamainas vadina „orkes-

Klaipėdos krašto gelbėjimo komitetas. Sėdi iš kairės: J. Vanagaitis, M. Jankus, J. Stiklorius; stovi iš kairės: A. Marcinkevičius, J. Lėbartas, V. Šaulinskas, M. Šliaža, M. Labrencas. 1923 m. LCVA. P-2636

tru“ – šauliai vykdavo į slaptus budėjimus Klaipėdos krašte. Tiek kariai, tiek šauliai, dalyvavę operacijoje, buvo perrengiami civiliais drabužiais, su savi negalėjo pasiimti jokių asmeninių daiktų, net degtukų. Tai galėjo išduoti jų „kilmę“. Netgi grupių vadų pavardės buvo keičiamos į tokias, kurios pagal kilmę buvo artimos šiam kraštui, pvz. vėliau LŠS viršininku tapęs Mykolas Kalmantas tapo Bajoru.

Viena iš aktyviausių Klaipėdos sukilimo jėgų buvę šauliai šios operacijos metu neteko 4 narių (iš viso žuvo 12 sukilėlių), visi jie iš Didžiosios Lietuvos: Flioras Lukšys (Kėdainių šaulių rinktinė), Povilas Jasaitis (Kauno šaulių rinktinė), Jonas Plekštys (Panevėžio šaulių rinktinė) ir Antanas Ubavičius (Mažeikių šaulių rinktinė). Klaipėdos sukilimas žymi viešos šaulių veiklos pradžią Klaipėdos krašte, o šauliai gavo „Klaipėdos sukilėlių“ etiketę, kadangi kaip organizuota struktūra iš krašto nepasitraukė. Iš pradžių šauliai sudarė dalį „Klaipėdos krašto armijos“, vėliau veiklą pradėjo kaip integrali LŠS dalis.

Vietoje išvadų

Nepaisant istoriografijoje vyriaujančio šaulių, kaip antraeilių sukilėlių įvaizdžio, verta atkreipti dėmesį į jau aptartą šaulių vaidmenį. Svarbiausia, kad šauliai ir mažlietuviai palaikė glaudžius ryšius, kurių nereglamentavo ir neinstitutionalizavo Lietuvos Respublikos Vyriausybė. Visa tai kilo iš tikrų tautinių siekių suvienyti lietuvių žemes, ir tai puikiai koreliuoja su sukilimo idėja. Tuo tarpu kita „sukilėlių pusė“, kurią kontroliavo ir organizavo Lietuvos Respublikos Vyriausybė, nuo sukilimo ideologinių aspektų buvo nutolusi ir tik vykdė vadovybės įsakymus. Taigi Klaipėdos krašto operacija vertintina dvejopai, kaip prijungimas (atliko perrengti Lietuvos kariuomenės kariai) ir sukilimas (atliko mažlietuviai, suorganizuoti Vyriausiojo Mažosios Lietuvos gelbėjimo komiteto, ir šauliai, su kuriais buvo palaikyti betarpiški ryšiai). Šauliai tampa sukilėliais ne dėl duoto įsakymo, o dėl noro padėti savo broliams mažlietuviams.

Ryšininko funkciją tarp Didžiosios ir Mažosios Lietuvos atliko šauliai. Būtent jų dėka pavyko imituoti sukilimą ir sudaryti įspūdį, jog krašto gyventojai nori priklausyti Lietuvai. Ryšiai užmegzti planuojant Klaipėdos operaciją tarp mažlietuvių ir šaulių išliko labai stiprūs ir vėliau, didelė dalis sukilėlių tapo LŠS nariais.

Klaipėdos krašto sukilimas vėliau tapo svarbia LŠS XX Klaipėdos šaulių rinktinės tapatybės dalimi. Tai buvo istorija, kuri vienijo ne tik dvi Lietuvos (Didžiąją ir Mažąją), bet ir skatino bendrai veiklai Tėvynės labui. Apie tai kituose „Trimito“ numeriuose.

„IŠVADUOTOJAI“

Jau buvo pats vidurnaktis, kai Giedraičių šeimą pažadino automobilio motoro garsas ir šuns Sargio lojimas. Netrukus trobą sudrebino smarkus beldimas į duris ir rusiški šūksniai už jų: „Chaziajva, atkryvaite! My – boicy Krasnoj armiji, s nami i oficer (Šeimininkai, atidarykite. Mes – Raudonosios armijos kariai, su mumis ir karininkas), – šaukė už durų išgėrusiu balsu.

Prieš mėnesį vokiečių kariuomenė pasitraukė iš šių vietovių ir jas užėmė rusai, kurie ėmėsi „šeimininkauti“ kaip tikri vandalai – vogė, plėšė, prievartavo, suiminėjo, kankino, mušė, žudė... Rusų kariai vis aplenkėdavo nuošalią Giedraičių sodybą, tačiau šį kartą bėda atslinko nakties metu.

Pakilęs iš lovos, Giedraičių Pranas užžiebė žibalinę lempą ir neramia širdimi prisėlino prie durų. Tuoj pat prie jų priėjo greitomis apsirengę žmona ir penki vaikai. Bildesys ir šauksmai didėjo, į duris jau spardė kojomis. Pranas drebančiomis rankomis atitraukė skląstį. Pro duris įsiveržė apgirtęs, ginkluotas rusų karininkas ir trys kareiviai.

„Ty čto tak dolgo neatkryval dveri?“ – Užsipuolė Praną rusų karininkas. – Možet banditov priatal?“ (Kodėl taip ilgai neatidarei durų? Gal banditus slėpei?)

Rusai, grubiai nustūmę Giedraičius, puolė šniukštinėti po trobą. Nieko neradę, sugužėjo į virtuvę ir sudribo už stalo. „Chaziajien, bystro ugosti pačiotnych gastei. Dai vodki, sala, kalbasy, chlieba nariež.“ (Šeimininke, pavaišink garbingus svečius. Duok degtinės, lašinių, dešros, duonos pripjaustyk), – įsakmiai pralemeno apgirtęs karininkas. Šeimininkams įbauginti ant stalo padėjo automatą. Giedraitienė iš kambario skubiai atnešė lašinių, kiaušinių, svogūnų ir duonos, Giedraitis iš už senosios skrynios ištraukė dar nuo Lietuvos nepriklausomybės laikų išlaikytą butelį lietuviškos „Skaidriosios“. Virtuvėje pakvipo kepamais lašiniiais ir kiaušiniiais. Rusų kariai tuo metu akimis sekė išsigandusius nekviestų svečių, Giedraičius, apžiūrinėjo kiekvieną trobos kampelį.

Kai užkanda ir degtinės butelis atsirado ant stalo, godžiai puolė valgyti. Tuo tarpu karininkas supylė į stiklines butelio turinį ir pakvietė Giedraitį „Chaziajien, vypjem za naševo voždja tovariščia Staliną i za nas, bojcov Krasnoj armiji, asvoboditelei ot buržujev i fašistov.“ (Šeimininke, išgerkime už mūsų vadą, draugą Staliną ir už mus, Raudonosios armijos karius, išvaduotojus nuo buržujų ir fašistų.)

Giedraitis nebuvo mėgėjas išgerti, tačiau nedrįso prieštarauti girtiems rusų kareiviams, Giedraitienė su vaikais baukščiau sėdėjo ant suolo virtuvės gale.

Kai butelį baigė, karininkas įsakė vienam kareiviui iš mašinos atnešti dar vieną. Išmaukę kelias stiklines rusai visiškai apgirta, jų judesiai tapo nekontroliuojami, vieno

mongoliškų bruožų kareivio galva pamažėl nusviro ant stalo... Karininkas Giedraičiui nuolat aiškino apie genijų Staliną ir visų nuskriaustųjų išvaduotoją – Raudonąją armiją. Netikėtai jo akys užkliuvo už kabančios nuotraukos, kurioje savanoris Pranas Giedraitis nusifotografavo su keliais bendražygiais bolševikų fronte.

Devyniolikmetis Pranas Giedraitis 1919 m. sausio pradžioje savanoriu įstojo į karininko J. Variakojo steigiamą Panevėžio apsaugos būrį. Narsaus karininko vadovaujami savanoriai kirta bolševikams į pakinklius ir nuvijo net iki Dauguvos, triuškino bermontininkus ties Meškuičiais ir Radviliškiu, prie Musninkų sustabdė ir nubloškė lenkus. Po Nepriklausomybės kovų Pranas vedė Onutę. Netrukus, kaip Lietuvos savanoris, iš vyriausybės gavo tris hektarus žemės ir pašalpą. Pasistatė sodybą, augino gyvulius ir paukščius, sėjo kviečius, miežius, daržoves. Šeimoje gimė trys sūnūs ir dvi dukrelės. Prano ir Onutės ūkelis savo ir vaikų jėgų bei prakaito dėka pamažėl klestėjo 'ir būtų klestėjęs, jeigu ne Maskvos atėjūnai...

Girtas rusų karininkas, pamatęs savanorių nuotrauką, visiškai įniršo: „Ty, sukin syn, protiv Krasnoj armiji vojeval? Tak ty, padla buržuiskaja, mojevo otca ubil?“ (Tai tu, kalės vaike, prieš Raudonąją armiją kariavai? Tai tu, buržujų maita, mano tėvą nužudei?), – nuo degtinės ir pykčio išvirtusiomis akimis šaukė rusas ir puolė automato buože mušti Giedraitį, kuris po kelių smūgių į galvą, susmuko ant žemės.

Pagelbėt vyrui ir tėvui suskubo Giedraitienė ir vaikai. „Bei ich!“ (Mušk juos), – suriko karininkas kareiviams. Apgirtusius kareivius, ištroškusius žudyti, luošinti, kankinti, raginti nereikėjo. Jie kaip ir karininkas automatų buožėmis ir durklais ėmė talžyti Giedraitį, Giedraitienę ir vaikus, prapliupo šūviai...

Netrukus visi Giedraičiai – sumušti, subadyti durklais ir suvarpyti kulkų – gulėjo negyvi. Tik tuomet rusai atsitokėjo. Karininkas kareiviams įsakė pasigriebti maisto, vertingesnius daiktus ir sodybą padegti. Vienas kareivis nubėgo į tvartą ir nušovė pusbekoną ir abi aveles, kurios greitai atsidūrė mašinoje, šūvis nutildė ir lojantį Sargį. Užsiliepsnojo troba, tvartas, svirnas...

Tik paryčiais aplinkinių sodybų kaimynai pastebėjo iš Giedraičių sodybos pusės smilkstančius juodus dūmus. Kaimynams subėgus, iš sodybos buvo likusi tik pelenų ir degėsių krūva. Iš kieme išpaustų padangų vėžių ir pamestos kareiviškos pilotės su raudona žvaigžde jie suprato, kad šį žvėrišką nusikaltimą padarė „išvaduootojai“.

Stasys Ignatavičius,

Kauno apskrities Vytauto Didžiojo rinktinės šaulys

Kaukonių/Grivos geležinkelio stotis. 1926 metai (nuotr. iš Daugpilio miesto muziejaus fondų)

KAUKONIŲ KAUTYNĖS

Programos „Lietuvos kariuomenės kovos 1915–1940 metais“ dalyviai nuvykome į pietryčių Latviją, netoli Dauguvos ir Laukesos upių santakos esančią Kaukonių (Kalkūnų, latv. Kalkūne) gyvenvietę. Pro šią gyvenvietę, valsčiaus centrą, kuriame 2004 m. duomenimis gyvena 2 600 gyventojų (2004 m. rusai sudarė 49,3 procentus), nutiesti kelias Kaunas – Daugpilis ir geležinkelis Vilnius – Daugpilis.

Kaukonyse mus labiausiai domino geležinkelio nutiesimo istorija ir geležinkelio stoties atsiradimas. Pasirodo, kad geležinkelis Daugpilis – Vilnius nutiestas 1862 m., 1873 m. – geležinkelio linija Radviliškis – Kaukonnys. 19-ojo amžiaus pabaigoje – 20-ojo amžiaus pradžioje Kaukūnių geležinkelio stotis garsėjo kaip Sankt Peterburgas–Varšuva ir Liepoja – Romnai geležinkelių susikirtimo vieta. Kaukonių geležinkelio stotis buvo pastatyta tarp Kaukonių ir Grivos kaimų ties Daugpiliu, buvusioje Kuršo gubernijoje ant Dauguvos upės kranto. 1874 m. geležinkelio atšaka atvesta iš Radviliškio. Stoties pavadinimas buvo netikslus – pavadinta šalia esančio Kaukonių kaimo vardu, nors ir nebuvo jo teritorijoje. Stotis buvo arčiau Grivos gyvenvietės, todėl 1924 m. pervadinta Grivos geležinkelio stotimi. 1956 m. Griva kartu su geležinkelio stotimi buvo prijungta prie Daugpilio

miesto. 1963 m. prie Daugpilio pastatytas automobilių ir geležinkelio transporto tiltas per Dauguvą važiuojančius leidžia nukreipti iš kairiakrantės Dauguvos pusės (taip pat ir nuo buvusios Kaukonių geležinkelio stoties) į dešinę krantą aplenkiant miesto centrą.

Pasibaigę mūšiai šioje žemėje, teritorija atiteko Latvijai, tačiau mažai pakeistas Kaukonių miestelio pavadinimas išliko (latv. Kalkūne).

Atvykę į Kaukonis, ieškojome 1919 m. paskutiniojo Lietuvos kariuomenės mūšio žymių. Svarbiausias mums žinomas orientyras – Kaukonių geležinkelio stotis (dabartiniu laikotarpiu – Grivos). Muziejininkė istorikė Valentina Slavkovska iš Daugpilio kraštotyros muziejaus mums buvo parūpinusi 1926 ir 1935 m. Kaukonių geležinkelio stoties nuotraukų. Antrojo pasaulinio karo metu besitraukiantys vokiečiai ne tik susprogdino geležinkelio stotį, bet ir visus bėgius sumaižė bei suraizgė taip, kad jie styrojo vertikaliai. Mus sutikę Grivos geležinkelio stoties darbuotojai parodė dar išlikusį (atrestauruotą) vieną iš senojo Kaukonių geležinkelio stoties pastatų.

Kaukonių mūšis

1919 m. rugpjūčio pradžioje prasidėjo paskutinis kovų su bolševikais laikotarpis – pasirengimas Zarasų karinei operacijai ir bolševikų išvijimas iš Lietuvos, užsitęsęs iki rugsėjo vidurio. Ruošdamasi lemiamam bolševikų puolimui, Lietuvos vyriausioji karinė vadovybė Ukmergės ir Panevėžio rinktinės vadams pateikė karinės operacijos projektą – buvo numatyta kartu su lenkais visu frontu pulti bolševikus.

KALKŪNĖ

Dabartinis gyvenvietės, kurioje įvyko paskutinis Lietuvos kariuomenės mūšis su bolševikais, pavadinimas (A.Vitkaus nuotr.)

Ukmergės grupės vadas karininkas Kazimieras Ladyga pasiūlė puolant bolševikus atsisakyti lenkų paramos, o Panevėžio rinktinės vadas karininkas Stasys Nastopka siūlė tartis su latvių karine vadovybe dėl bendrų veiksmų prieš bolševikus. Karinė vadovybė, sužinojusi fronto dalinių vadų nuomonę, ėmėsi organizacinio darbo bei kitų priemonių puolimui pasirengti.

Lietuvos Vyriausybė 1919 m. rugpjūčio 22 d. įsakė pradėti puolimą visų frontu ir užimti Daugpilį. 2-osios braigados užduotis – Kazimieriškio dvaro Pohuliankos rajone persikelti per Dauguvą (1919 m. rugpjūčio 7 d. tiltą per Dauguvos upę sovietai susprogdino). 1-ajai brigadai įsakyta užimti Kaukonių stotį, vakariniame Dauguvos krante buvusius įtvirtinimus bei priemiestį, o persikėlus per Dauguvą – ir Dauguvos prekių ir geležinkelio stotis.

Paskutinioji operacija prieš bolševikus 1-osios brigados puolamaisiais veiksmais buvo pradėta rugpjūčio 23-iosios naktį. O dieną prie Bružų kaimo po sunkių ir atkaklių kautynių lietuviams pavyko pralaužti priešo įtvirtintą poziciją, ir rugpjūčio 25-ąją bolševikai buvo išvyti iš Zarasų. Zarasų operacijos metu buvo paimti 9 bolševikų karininkai, 505 kareiviai bei didelis karo grobis.

2-ajai brigadai buvo įsakyta pulti po sėkmingų 1-osios brigados veiksmų. Šis puolimas dviem voromis pradėtas ankstyvą rugpjūčio 26-osios rytą. Nors priešas smarkiai gynėsi, operacija vyko sklandžiai. Rugpjūčio 28-osios vakare karininkas Stasys Nastopka pranešė vyriausiajam kariuomenės vadui Silvestrui Žukauskui bei generaliniam štabui, jog jo vadovaujama brigada nubloškė bolševikus už Dauguvos.

Rugpjūčio 30 d. 1-oji brigada užėmė Kaukonis. Bolševikai išsilaikė tik Grivoje, Daugpilio priemiesčio pietiniame Dauguvos krante. Iš ten ir pradėjo priešpuolį – stipriausiai kontratakavo rugpjūčio 31 d. Lietuvos kariuomenės dalis, esančias prie Kaukonių. Kontrataka buvo paremta stipria artilerijos ugnimi, tačiau su dideliais priešų nuostoliais lietuvių buvo atremta.

Nuo to laiko lietuvių ir bolševikų kariuomenės skyrė natūrali gamtos kliūtis – Dauguvos upė. Tolesnės kovos su bolševikais virto pozicinėmis. Jos buvo tęsiamos arti-

Grivos geležinkelio stotis. Kartu su geležinkeliečiais stovi programos „Lietuvos kariuomenės kovos 1915–1940 metais“ dalyviai. 2012 metai (A.Zinkevičiaus nuotr.)

lerijos ir kulkosvaidžių ugnimi iš abiejų Dauguvos krantų. Nors 1920 m. dar vyko kautynės, tačiau teritorijos su mažomis išimtimis pasiliko tos pačios, kurios buvo gincklu atkovotos 1919 m.

Pralaimėjusi mūšius dėl Zarasų ir patyrusi didelių nuostolių, Sovietų Rusija po kurio laiko pasiūlė taikos derybas.

1919 m. pabaigoje – 1920 m. Kalkonnys buvo Lietuvos Respublikos valsčius (iki Dauguvos), čia veikė lietuviška pradinė mokykla. 1920 m. spalį Lenkijos kariuomenės Liucijano Želigovskio junginiui okupavus rytinę Lietuvos dalį ir Lietuvai atitraukus kariuomenę nuo Dauguvos, Latvijos kariai užėmė šį kraštą iki Smėlynės. Pagal 1921 m. kovo 23 d. Lietuvos ir Latvijos sutartį už Palangą ir pajūrio ruožą Kaukonnys atiteko Latvijai. Dabartiniu metu Kalkonnys (Kalkūne) – Daugpilio rajono valsčiaus centras.

Prof. Aleksandras Vitkus, Gintautas Tamulaitis, Vytautas Žymancius

DAUGIAU NEI KNYGOS PRISTATYMAS

Visai neseniai leidykla „Versmė“ išleido Gintaro Kaltenio knygą „Valdovų meilės keliu. Žygis žemaitukais į Krokuvą“, kurioje pasakojama apie 2011 metais surengtą dešimties Lietuvos raitelių istorinį kultūrinį žygį nuo Vilniaus iki Krokuvos senuoju Jogailaičių, dar vadinamu Valdovų keliu arba Lietuvių traktu, ir atgal: tuo keliu, kuriuo savo mylimą karalienę Barbora į amžinojo poilsio vietą prieš 460 metų lydėjo Lietuvos Didysis kunigaikštis ir Lenkijos karalius Žygimantas Augustas.

Knygos autorius ir žygio dalyvis G. Kaltenis įdomiai ir populiariai atskleidžia žygio kasdienybę, pasakoja apie nuotykius ir nutikimus, apie bendražygius ir kelionėje sutiktus žmones, apie lietuvių ir lenkų santykius. Autorius daug vietos skiria Barbaros Radvilaitės ir Žygimanto Augusto meilės dramai, mažai žinomiems istoriniams faktams, taip pat žirgams – žemaitukams. Skaitytojas ras įdomių faktų apie Baltvydžio girią, jotvingius, Pelesos lietuvių, lenkų ulonus ir dragūnus, patirs legendinio aviganiaus Alšio nuotykius, sužinos, kur dingo Barbaros Radvilaitės perlai ir kodėl karalius Žygimantas Augustas mirė vienišas. Leidinys iliustruotas fotografo Gintaro Šiupario nuotraukomis, senoviniais žemėlapiais, grafinais dailininko Rimanto Tumasonio piešiniais.

Knygos pristatymas kaip ir pats išskirtinis žygis vyko ne bet kur, o Kauno įgulos karininkų ramovės Kunigaikščių mėnėje, kur susirinko visai nemenkas būrys mėgstančiųjų istoriją, knygas bei, tikėtina, nuotykius. Į susitikimą su skaitytojais atvyko „Klajūnų klubo“ vadovas ir žygeivis Gintautas Babravičius bei raiteliai Gintaras Kaltenis, Česlovas Marcinauskas ir Neringa Kulokaitė, dosniai dalijęsi išpūdžiais apie kelionę, bet ne vien tik šią. Raiteliai prisiminė 2010 m., minint 600-ąsias Žalgirio mūšio metines, surengtą beveik 2000 kilometrų žygį žemaitukais iki Juodosios jūros, „kur Vytautas girdė savuosius žirgus“, bei tokių kelionių siekį – paskatinti tautiečius domėtis Lietuvos Didžiosios kunigaikštystės istorija ir populiarinti mūsų istorinį paveldą – žemaitukų veislės žirgus.

Džiugu, kad knygos pristatyme dalyvavę Kauno gimnazijų moksleiviai išradingai perteikė savo išpūdžius apie knygą, o vėliau bendravo su jos autoriumi ir atkakliai „tardė“ žygeivius Neringą bei Česlovą, patį Kernavėje auginantį žemaitukus. Džiugu, kad žygių, knygos ir išpūdžių apie ją nuotaiką kūrė kariuomenės vyresniojo seržanto Donato Voverio pasirodymai. Džiugu, kad ats. plk. Arūnas Dudavičius rengia išskirtinių „Versmės“ leidyklos knygų pristatymus, kuriems atiduodama daug širdies bei laiko, Kaune. Nepaprastai džiugina leidyklos vadovo Petro Jonušo geranoriškumas: nuoširdžiausiai dėkojame už dovaną – knygą žurnalo „Trimitas“ redakcijai.

Lolita Sipavičienė

G. Babravičius prisiminė žygių žemaitukais akimirks

V. Kilpio nuotr.

SVEIKINAME

Šv. Kalėdų ir Naujų Metų proga sveikiname Lietuvos šaulių sąjungos vadovybę, Lietuvos ir išeivijos šaulius, bei „Trimito“ kolektyvą. Linkime prasmingų švenčių, Aukščiausiojo palaimos visuose darbuose, kasdieniniame gyvenime ir tautinėje veikloje. Tegul Betliejaus žvaigždė nušviečia takus, uždengdama ir stiprindama mūsų tarpusavio meilę, vienybės ir bendrystės jausmus. Tegul įkvepia naujiems darbams ir sprendimams, priimant kasdienybės iššūkius. Tebūnie Naujieji metai kupini prasmingų sumanymų, šilto, bičiuliško bendradarbiavimo, lydimi santarvės ir vienybės.

Toronto (Kanada) Vlodo Pūtvio šaulių kuopos vadas Vytautas Pečiulis

...

ONUTĘ IR MYKOLĄ ABARIUS 60-ies santuokos metų proga. Linkime stiprios sveikatos ir Dievo palaiminto ilgo gyvenimo, tęsiant gražius bei prasmingus darbus.

LŠS vadovybė

Šaulius ANICETĄ ANDRIJAUSKĄ 85-ojo, VYTAUTĄ MYKOLĄ DAUKŠĄ 80-ojo, ROMUALDĄ KRŽANAVIČIŲ 70-ojo jubiliejaus proga. Linkime stiprios sveikatos, ilgų gyvenimo metų, prasmingų darbų Šaulių sąjungai ir Tėvynei Lietuvai bei gyvenimo džiaugsmų.

LŠS vadovybė, Klaipėdos AJŠR vadas, 2-osios kuopos vadas ir šauliai

Šaulį JONĄ VITKAUSKĄ 85-ojo jubiliejaus proga, linkime stiprios sveikatos, ilgų gyvenimo metų, neišsenkamos energijos šauliškoje veikloje, prasmingų darbų Tėvynei Lietuvai.

LŠS vadovybė ir Kėdainių P. Lukšio 5-osios kuopos vadas ir šauliai

Būrio vadą ALGIRDĄ LAZAUSKĄ 70-ojo gimtadienio proga. Linkime sveikatos, stiprybės ir nenuilstamos energijos šauliškoje veikloje.

LŠS vadovybė, Lazdijų A. Ramanausko-Vanago šaulių 4-osios kuopos vadas ir šauliai

Šaulį, LŠS Centro valdybos ir „Trimitas“ redakcinės kolegijos narį dr. JONĄ ANDRIUŠKEVIČIŲ 60-ojo jubiliejaus proga. Linkime geros sveikatos, energijos šauliškoje veikloje, laimės ir sėkmės.

LŠS vadovybė, Centro valdybos nariai „Trimito“ redakcijos žmonės, Kauno 2-osios kuopos vadas bei šauliai

Šaulę SALVINIĄ ŽYGIENĘ jubiliejaus proga, linkime stiprios sveikatos, asmeninės laimės, Dievo palaimos bei dvasios stiprybės šauliškoje veikloje.

LŠS vadovybė, Kauno apskr. 3-iosios kuopos vadas ir šauliai

Rinktinės kapelioną kunigą, Plungės šaulių būrio šaulį SAULIŲ BYTAUTĄ 55-ojo gimtadienio proga.

Linkime, kad gyvenimo kelyje visados būtų daug saulės, meilės viskam, dvasinės stiprybės ir noro tarnauti Tėvynės labui.

LŠS vadovybė, „Trimito“ redakcija, Plungės šaulių būrio vadas ir šauliai

Šaulę ANŽELĄ BAČKAUSKAITĘ-ALEKNAVIČIENĘ sutuoktuvų proga bei linkime daug laimės meilės ir sveikatos.

LŠS vadovybė, Kuršėnų 7-osios kuopos vadas ir šauliai

ISTORIJA SUSTINGO PRISIMINIMUOSE

Visai neseniai pasaulį išvydo Vytauto Didžiojo universiteto leidykloje išleista nauja knyga – Lietuvos kariuomenės karininko, majoro Justino Juozo Mašiotto memuarai „Nuo Vaitiškių iki Augsburgo“. „Trimito“ redakcijoje apsilankęs knygos sudarytojas ir projekto vadovas prof. dr. Jonas Vaičenonis papasakojo apie knygos atsiradimo aplinkybes ir patį leidinį. Knygos išleidimu rūpinosi tolima autoriaus giminaitė Danutė Ona Andriušytė. Jos dėka atsiminimų rankraštis pasiekė universitete įkurtą Lietuvių išeivijos institutą ir suradus finansavimą atsiminimai buvo išleisti. Sudarytojo teigimu, J. J. Mašiotas rašė dienoraščius, kurių dėka, nors ir būnant toli nuo Lietuvos, emigracijoje, pavyko sukurti įdomų pasakojimą apie Antrojo pasaulinio karo pabaigoje išgyventas traukimosi su šeima nuo artėjančių sovietų patirtis. Pasak J. Vaičenonio, „autoriaus biografiniai duomenys gana skurdoki. Išliko tik keletas dokumentų, kurių dėka kiek plačiau pavyko skaitytojams pristatyti J. Mašiotto gyvenimo kelią ir tarnybą Lietuvos kariuomenėje. Kita vertus, ieškodami atradome didelį knygos autoriaus kūrybinį palikimą. Tai įvairios publikacijos – eilėraščiai, dainos, feljetonai, pasakos, profesiniai straipsniai, karinių struktūrų istorijų pasakojimai, publikuoti žurnaluose „Kardas“ ir „Karys“. J. J. Mašiotas taip pat dirbo redaktoriaus darbą – leido ir redagavo kareiviškus laikraščius įvairiuose kariniuose daliniuose, kur tarnavo“, – sakė profesorius.

Anot sudarytojo, J. Mašiotas atėjo į kariuomenę sudėtingais 1920–aisiais, kai gen. L. Želigovskis nuo Lietuvos atplėšė Vilnių. Mokydamasis Karo mokykloje ir siekdamas tapti karininku, rašė dienoraštį, kurio fragmentai vėliau buvo publikuoti to meto periodikoje. Žvelgiant į išleistus prisiminimus, reikia pabrėžti, kad jie yra vertingi ne tik kaip prisiminimai, kuriuose kalbama apie asmeninius išgyvenimus, bet ir kaip puikus literatūrinis kūrinys. „Per vienos šeimos gyvenimą regime daugelio to meto lietuvių kasdienybę, bėgant nuo sovietų. Itin vertingi Saksonijos, Bavarijos ar kaimyninės Rytų Prūsijos aprašymai, iš kurių galime susidaryti išpūdį, kaip ir kuo anuo metu gyveno Vakarų Europa“, – sakė J. Vaičenonis. Jo teigimu, antrosios sovietų okupacijos pradžia yra nedaug aprašyta ir tyrinėta, todėl kiekviena autentiška medžiaga labai svarbi.

„Šioje knygoje skaitome apie „sėkmės istoriją“, nes knygos herojus sėkmingai emigravo, išsaugojo šeimą, susilaukė anūkų, tačiau skaitant visada pravartu atsiminti, kas nutiko su tais, kurie liko čia, Lietuvoje, ir turėjo iškęsti šalį užgriuvusias negandas. Knygoje aprašomas laikotarpis vis dar nėra plačiau nagrinėtas ir laukia tyrėjų plunksnos“, – sakė šios unikalios knygos sudarytojas J. Vaičenonis.

Valdas Kilpys

Autoriaus nuotr.

DĖKOJAME

Onutė ir Mykolas Abariai, švęsdami 60-ies metų vedybinio gyvenimo sukaktį, šaulių žurnalui TRIMITAS skiria 700 JAV dolerių. Šiuos pinigus, kaip prisipažįsta p. Mykolas Abarius, jiems su žmona dovanojo svečiai:

Elenutė Alkuvienė, Gražina ir Viktoras Ankai, Alytė ir Andrius Butkūnai, Marytė ir Andrius Erlingiai, Danutė Geldienė, Janic ir Stasys Erlingiai, Irena ir Juozas Orentai, Danutė Petronienė, Onutė Selenienė, Regina Juškaitė-Švobienė, Genutė ir Algis Rudžiai, Liuda ir Algis Ruginiai, Renata ir Remigijus Vilkai, Rožė Ražauskienė, Jolanda ir Algis Zaparackai, Valentina Rauckienė.

Nuoširdžiai dėkojame visados dosniam ir nuoširdžiam ilgamečiam išeivijos vadui broliui šauliui Mykolui Abariui ir p. Onutei.

LŠS vadas Antanas Plieskis ir TRIMITO redaktorė Lolita Sipavičienė

Lietuvos gyventojų genocido ir rezistencijos tyrimo centro direktorei Teresei Birutei Burauskaitei ir leidyklos „Versmė“ vadovui Petrui Jonušui už dosnią dovaną – knygas žurnalo „Trimitas“ skaitytojams, bendrovei „Skonis ir kvapas“ ir šauliui Juozui Janušaičiui – už prisidėjimą aktyviausiems šaulių žurnalo korespondentams bei skaitytojams.

UŽJAUČIAME

Mirus šauliui **KAZIUI ROMUALDUI LAGUNAVIČIUI**, nuoširdžiai užjaučiame velionio žmoną ir artimuosius.

LŠS vadovybė, Klaipėdos
AJŠ 3-iosios rinktinės vadovybė ir šauliai

Mirus ilgamečiam Elektrėnų LDK Algirdo šaulių 1-osios kuopos vadui **KĘSTUČIUI RĖKLIUI**, nuoširdžiai užjaučiame šeimą ir artimuosius.

LŠS vadovybė, Vilniaus AŠR vadas,
Elektrėnų ir Vilniaus kuopų šauliai

Nuoširdžiai užjaučiame Pilviškių 4-osios kuopos šaulę **ŽANĄ LAUŽAITIENĘ**, mirus jos brangiam Tėveliui.

LŠS vadovybė ir Marijampolės
AŠR Pilviškių šaulių 4-osios kuopos šauliai

Mirus seseriai, nuoširdžiai užjaučiame šaulį **JONĄ MATULĮ**.

LŠS vadovybė ir Kėdainių
P. Lukšio 5-osios kuopos vadas ir šauliai

Mirus mylimai Mamai, nuoširdžiai užjaučiame šaulį **RAMUTĮ LEUKEVIČIŲ**.

LŠS vadovybė ir Varėnos kuopos vadas bei šauliai

Mirus Broliui, nuoširdžiai užjaučiame šaulį **BRONIŲ JASIUKAITĮ**.

LŠS vadovybė, Kėdainių
P. Lukšio 5-osios kuopos šauliai

APIE MUS RAŠO

straipsnyje „Kariuomenės kūrėjų savanorių parama mokykloms tęsiasi“ mini apie kariškių ir šaulių dosnią dovaną – knygas Šalčininkų rajono Poškonų pagrindinėje mokykla.

Šilutės rašo apie garbingą Lietuvos kariuomenės apdovanojimą už jaunųjų šaulių ugdymą, suteiktą Klaipėdos apskrities jūros šaulių rinktinės Šilutės kuopos vadui Donatui Jauniui.

Panevėžio apskrities vyriausiasis policijos komisariatas tinklalapyje www.panevezys.policija.lt straipsnyje „Jaunieji šauliai – aktyvūs policijos rėmėjai“ informuojama apie sėkmingą šaulių ir policijos darbuotojų bendradarbiavimą.

Kauno apskrities Vytauto Didžiojo šaulių rinktinės šauliams už paramą lauko pratybų „Aršus vilkas 2“ metu Lietuvos Didžiojo kunigaikščio Algirdo Motorizuo-tasis pėstininkų bataliono vadas Ričardas Dumbliuskas pareiškė padėką.

ŠAULIŲ SAJUNGOS VADO ĮSAKYMAI, APDOVANOJIMAI

Lapkritis – gruodis

Spalio 30 d. LŠS vado Įsakymu Nr. 262 P nuo 2012-11-05 Romualdas Balceris skiriamas į Lietuvos šaulių sąjungos Kovinių būrių (sargų) valdymo grupės viršininko pareigas.

Lapkričio 07 d. LŠS vado Įsakymu Nr. 278 P nuo 2012-11-08 Rimantas Eigėlis skiriamas į Lietuvos šaulių sąjungos Utenos apskrities šaulių 9-osios rinktinės vado pavaduotojo pareigas.

07 d. LŠS vado Įsakymu Nr. 279 P nuo 2012-11-08 Aras Kaikaris skiriamas į Lietuvos šaulių sąjungos Klaipėdos apskrities jūros šaulių 3-osios rinktinės atskirojo kovinių šaulių (sargų) būrio vado pareigas.

Lapkričio 12 d. LŠS vado įsakymu Nr. 314 P Antanas Gricius – Šiaulių apskrities gen. P. Plechavičiaus šaulių 6-osios rinktinės Kuršėnų 7-osios kuopos būrio vadas, „Už Šaulių sąjungos vardo populiarinimą, už aktyvią šaulišką veiklą, jaunosios kartos auklėjimą, apdovanojamas Šaulių sąjungos III laipsnio Šaulių sąjungos pasižymėjimo ženklu „Už nuopelnus Šaulių sąjungai“.

12 d. LŠS vado įsakymu Nr. 319 P Tomas Šyvokas – Alytaus apskrities A. Juozapavičiaus šaulių 1-osios rinktinės Alytaus šaulių 11-osios kuopos šaulys, „Už asmeninį indėlį pravedant jaunųjų šaulių mokymus ir vasaros stovyklas, sąžiningą ir profesionalų jam pavestų užduočių vykdymą, savo profesinių sugebėjimų, turimų žinių ir įgūdžių panaudojimą efektyviam bendram tikslui, apdovanojamas Šaulių sąjungos III laipsnio Šaulių sąjungos pasižymėjimo ženklu „Už nuopelnus Šaulių sąjungai“.

12 d. LŠS vado įsakymu Nr. 317 P Ramutis Liaukevičius – Alytaus apskrities A. Juozapavičiaus šaulių 1-osios rinktinės Varėnos šaulių 5-osios kuopos šaulys „Už sąžiningą pareigų vykdymą ir aktyvią veiklą Šaulių sąjungoje nuo 1999 m., už asmeninį indėlį pravedant jaunųjų šaulių mokymus ir vasaros stovyklas, sąžiningai ir profesionaliai atliktas pavestas užduotis, savo profesinių sugebėjimų, turimų žinių ir įgūdžių panaudojimą efektyviam bendramn tikslui,“ apdovanojamas III laipsnio Šaulių sąjungos pasižymėjimo ženklu „Už nuopelnus Šaulių sąjungai“.

12 d. LŠS vado įsakymu Nr. 316 P Juozas Jonytis – Alytaus apskrities A. Juozapavičiaus šaulių 1-osios rinktinės Varėnos šaulių 5-osios kuopos vado pavaduotojas „Už sąžiningą pareigų vykdymą ir aktyvią veiklą Šaulių sąjungoje nuo 1991 m., sąžiningai ir profesionaliai atliktas pavestas užduotis, savo profesinių sugebėjimų, turimų žinių ir įgūdžių panaudojimą efektyviam bendramn tikslui, apdovanojamas III laipsnio Šaulių sąjungos pasižymėjimo ženklu „Už nuopelnus Šaulių sąjungai“.

12 d. LŠS vado įsakymu Nr. 315 P Algimantas Dragūnas – Tauragės apskrities LDK Kęstučio šaulių 7-osios rinktinės jaunųjų šaulių Pajūrio 10-osios kuopos vadas „Už aktyvią visuomeninę veiklą, už gerą jaunosios kartos auklėjimą, gerą darbą su jaunaisiais šauliais, iniciatyvumą“, apdovanojamas III laipsnio Šaulių sąjungos pasižymėjimo ženklu „Už nuopelnus Šaulių sąjungai“.

13 d. LŠS vado įsakymu Nr. 323 P plk. ltn. Vidas Zabiela – Lietuvos kariuomenės Logistikos valdybos štabo viršininkas „Už svarbų asmeninį indėlį organizuojant jaunųjų šaulių stovyklas. Tautiškos veiklos propagimą, stiprinant Lietuvos kariuomenės ir šaulių bendradarbiavimą“, apdovanojamas III laipsnio Šaulių sąjungos pasižymėjimo ženklu „Už nuopelnus Šaulių sąjungai“.

15 d. LŠS vado Įsakymu Nr. 325 P Indrė Pilkauskaitė atleidžiama iš Lietuvos šaulių sąjungos Panevėžio apskrities šaulių 5-osios rinktinės jaunųjų šaulių vado pareigų.

15 d. LŠS vado Įsakymu Nr. 329 P Simona Berenytė skiriama į Panevėžio apskrities šaulių 5-osios rinktinės jaunųjų šaulių vado pareigas.

15 d. Įsakymu Nr.328 P „Už aktyvią visuomeninę veiklą, už gerą jaunosios kartos auklėjimą, gerą darbą su jaunaisiais šauliais, iniciatyvumą“, Augustinui Šlikui – Šiaulių apskrities gen. P. Plechavičiaus šaulių 6-osios rintinės Gruzdžių 4-osios kuopos vadui, įteikiama Sąjungos vado padėka.

15 d. Įsakymu Nr.327 P „Už sąžiningą pareigų vykdymą ir aktyvią veiklą Šaulių sąjungoje nuo 1991 m., už asmeninį indėlį pravedant Kalniškės mūšio minėjimus. Sąžiningą ir profesionalų jam pavestų užduočių vykdymą, savo profesinių sugebėjimų, turimų žinių ir įgūdžių panaudojimą efektyviam bendram tikslui“, Gediminui Karaukui - Alytaus apskrities A. Juozapavičiaus šaulių 1-osios rinktinės Lazdijų A. Ramanausko – Vanago šaulių 4-osios kuopos vado pavaduotojui, suteikiamas Šaulių sąjungos Garbės šaulio vardas.

15 d. Įsakymu Nr.326 P „Už asmeninį indėlį pravedant Kalniškės mūšio minėjimus. Sąžiningą ir profesionalų jam pavestų užduočių vykdymą, savo profesinius sugebėjimų, turimų žinių ir įgūdžių panaudojimą efektyviam bendram tikslui“, Gediminui Karalukui - Alytaus apskrities A. Juozapavičiaus šaulių 1-osios rinktinės Lazdijų A. Ramanausko – Vanago šaulių 4-osios kuopos vado pavaduotojui, suteikiamas Šaulių sąjungos Garbės šaulio vardas.

15 d. Įsakymu Nr. 330 P „Už sąžiningą pareigų vykdymą ir aktyvią veiklą Šaulių sąjungoje nuo 1991 m. Sąžiningą ir profesionalų jam pavestų užduočių vykdymą, savo profesinių sugebėjimų, turimų žinių ir įgūdžių panaudojimą efektyviam bendram tikslui“, Kęstučiui Plukiui – Alytaus

apskrities A. Juozapavičiaus šaulių 1-osios rinktinės Varėnos šaulių 5-osios kuopos vadui, suteikiamas Šaulių sąjungos Garbės šaulio vardas.

15 d. Įsakymu Nr.332 P „Už sąžiningą ir aktyvią veiklą nuo 1991 m. ir asmeninį indėlį stiprinanat Lietuvos šaulių sąjungą bei atkurtą Alytaus A. Juozapavičiaus šaulių rinktinę“, Antanui Karalukui – Alytaus apskrities A. Juozapavičiaus šaulių 1-osios rinktinės administracinio skyriaus viršininkui, suteikiamas Šaulių sąjungos Garbės šaulio vardas.

15 d. Įsakymu Nr.331 P „Už sąžiningą pareigų vykdymą ir aktyvią veiklą Šaulių sąjungoje nuo 1991 m. Sąžiningą ir profesionalų pavestų užduočių vykdymą, savo profesinių sugebėjimų, turimų žinių ir įgūdžių panaudojimą efektyviam bendram tikslui“, Justinui Padegimui – Alytaus apskrities A. Juozapavičiaus šaulių 1-osios rinktinės Alytaus šaulių 1-osios kuopos vado pavaduotojui, suteikiamas Šaulių sąjungos Garbės šaulio vardas.

19 d. Įsakymu Nr. 334 P „Už nuoseklį, pasiaukojančią ir ilgametę tarnybą Lietuvos šaulių sąjungai“, Vaclovui Radavičiui – Klaipėdos apskrities jūros šaulių 3-osios rinktinės Palangos šaulių 6-osios kuopos vado pavaduotojui, įteikiama Sąjungos vado padėka.

19 d. Įsakymu Nr. 335 P „Už nuoseklį, pasiaukojančią ir ilgametę tarnybą Lietuvos šaulių sąjungai“, Petrui Neverauskui – Klaipėdos apskrities jūros šaulių 3-osios rinktinės Palangos šaulių 6-osios kuopos būrio vadui, įteikiama Sąjungos vado padėka.

19 d. Įsakymu Nr. 336 P „Už nuoseklį, pasiaukojančią ir ilgametę tarnybą Lietuvos šaulių sąjungai“, Adolfui Jonui Kubiliui – Klaipėdos apskrities jūros šaulių 3-osios rinktinės Palangos šaulių 6-osios kuopos šauliui, įteikiama Sąjungos vado padėka.

19 d. Įsakymu Nr.337 P „Už nuoseklį, pasiaukojančią ir ilgametę tarnybą Lietuvos šaulių sąjungai“, Jonui Algirdui Lukauskui – Klaipėdos apskrities jūros šaulių 3-osios rinktinės Palangos šaulių 6-osios kuopos šauliui, įteikiama Sąjungos vado padėka.

19 d. Įsakymu Nr.339 P „Už nuoseklį, pasiaukojančią ir ilgametę tarnybą Lietuvos šaulių sąjungai“, Jonui Adomui Kaubrei – Klaipėdos apskrities jūros šaulių 3-osios rinktinės Palangos šaulių 6-osios kuopos šauliui, įteikiama Sąjungos vado padėka.

19 d. Įsakymu Nr. 338 P „Už nuoseklį, pasiaukojančią ir ilgametę tarnybą Lietuvos šaulių sąjungai“, Algirdui Montvydui – Klaipėdos apskrities jūros šaulių 3-osios rinktinės Palangos šaulių 6-osios kuopos šauliui, įteikiama Sąjungos vado padėka.

19 d. LŠS vado įsakymu Nr. 355 P plk. ltn. Mantas Paškevičius – Lietuvos Respublikos krašto apsaugos ministro padėjėjas „Už paramą Lietuvos šaulių sąjungai“, apdovanojamas III laipsnio Šaulių sąjungos pasižymėjimo ženklu „Už nuopelnus Šaulių sąjungai“.

19 d. LŠS vado įsakymu Nr. 340 P mjr. Darius Kolodzeiskis – Divizijos generolo Stasio Raštikio Lietuvos kariuomenės mokyklos štabo Seržantų rengimo skyriaus viršininkas, „Už svarbų asmeninį indėlį, kuriant jaunųjų šaulių ugdymo programas, plėtojant Lietuvos kariuomenės ir jaunųjų šaulių bendradarbiavimą“, apdovanojamas III laipsnio Šaulių sąjungos pasižymėjimo ženklu „Už nuopelnus Šaulių sąjungai“.

19 d. LŠS vado įsakymu Nr. 341 P kpt. Giedrius Paškevičius – Divizijos generolo Stasio Raštikio Lietuvos kariuomenės mokyklos Mokymo skyriaus Mokymo programų ir vertinimo poskyrio viršininkas, „Už svarbų asmeninį indėlį, kuriant jaunųjų šaulių ugdymo programas, plėtojant Lietuvos kariuomenės ir jaunųjų šaulių bendradarbiavimą“, apdovanojamas III laipsnio Šaulių sąjungos pasižymėjimo ženklu „Už nuopelnus Šaulių sąjungai“.

19 d. LŠS vado įsakymu Nr. 342 P vrš. Audrius Knapkevičius – Divizijos generolo Stasio Raštikio Lietuvos kariuomenės mokyklos Mokymo skyriaus Mokymo programų ir vertinimo poskyrio vyr. specialistas, „Už svarbų asmeninį indėlį, kuriant jaunųjų šaulių ugdymo programas, plėtojant Lietuvos kariuomenės ir jaunųjų šaulių bendradarbiavimą“, apdovanojamas III laipsnio Šaulių sąjungos pasižymėjimo ženklu „Už nuopelnus Šaulių sąjungai“.

19 d. LŠS vado įsakymu Nr. 343 P vrš. Artūras Subbotinas – Divizijos generolo Stasio Raštikio Lietuvos kariuomenės mokyklos Mokymo skyriaus Mokymo programų ir vertinimo poskyrio vyr. specialistas, „Už svarbų asmeninį indėlį, kuriant jaunųjų šaulių ugdymo programas, plėtojant Lietuvos kariuomenės ir jaunųjų šaulių bendradarbiavimą“, apdovanojamas III laipsnio Šaulių sąjungos pasižymėjimo ženklu „Už nuopelnus Šaulių sąjungai“.

19 d. LŠS vado įsakymu Nr. 344 P št. srž. Evaldas Balčius – Divizijos generolo Stasio Raštikio Lietuvos kariuomenės mokyklos Kario lyderio rengimo skyriaus viršininkas, „Už svarbų asmeninį indėlį, kuriant jaunųjų šaulių ugdymo programas, plėtojant Lietuvos kariuomenės ir jaunųjų šaulių bendradarbiavimą“, apdovanojamas III laipsnio Šaulių sąjungos pasižymėjimo ženklu „Už nuopelnus Šaulių sąjungai“.

19 d. Įsakymu Nr. 345 P „Už svarbų asmeninį indėlį, kuriant jaunųjų šaulių ugdymo programas, plėtojant Lietuvos kariuomenės ir jaunųjų šaulių bendradarbiavimą“, srž. Raimundui Gresiu – Divizijos generolo Stasio Raštikio Lietuvos kariuomenės mokyklos komendantui, įteikiama

Sąjungos vado padėka.

19 d. Įsakymu Nr. 346 P „Už svarbų asmeninį indėlį, kuriant jaunųjų šaulių ugdymo programas, plėtojant Lietuvos kariuomenės ir jaunųjų šaulių bendradarbiavimą“, vyr. srž. Mantui Butkui – Divizijos generolo Stasio Raštikio Lietuvos kariuomenės mokyklos Kario lyderio rengimo skyriaus instruktoriui, įteikiama Sąjungos vado padėka.

19 d. Įsakymu Nr. 347 P „Už svarbų asmeninį indėlį, kuriant jaunųjų šaulių ugdymo programas, plėtojant Lietuvos kariuomenės ir jaunųjų šaulių bendradarbiavimą“, vyr. srž. Žilvinui Kniečiūnui – Divizijos generolo Stasio Raštikio Lietuvos kariuomenės mokyklos Kario lyderio rengimo skyriaus instruktoriui, įteikiama Sąjungos vado padėka.

19 d. Įsakymu Nr. 348 P „Už svarbų asmeninį indėlį, kuriant jaunųjų šaulių ugdymo programas, plėtojant Lietuvos kariuomenės ir jaunųjų šaulių bendradarbiavimą“, vyr. srž. Dainiui Vilčinskui – Divizijos generolo Stasio Raštikio Lietuvos kariuomenės mokyklos Kario lyderio rengimo skyriaus instruktoriui, įteikiama Sąjungos vado padėka.

19 d. Įsakymu Nr. 349 P „Už svarbų asmeninį indėlį, kuriant jaunųjų šaulių ugdymo programas, plėtojant Lietuvos kariuomenės ir jaunųjų šaulių bendradarbiavimą“, vyr. srž. Dariui Karpavičiui – Divizijos generolo Stasio Raštikio Lietuvos kariuomenės mokyklos Kario lyderio rengimo skyriaus instruktoriui, įteikiama Sąjungos vado padėka.

19. Įsakymu Nr. 350 P „Už svarbų asmeninį indėlį, kuriant jaunųjų šaulių ugdymo programas, plėtojant Lietuvos kariuomenės ir jaunųjų šaulių bendradarbiavimą“, vyr. srž. Vytui Poderiui – Divizijos generolo Stasio Raštikio Lietuvos kariuomenės mokyklos Kario lyderio rengimo skyriaus instruktoriui, įteikiama Sąjungos vado padėka.

19 d. Įsakymu Nr. 351 P „Už svarbų asmeninį indėlį, kuriant jaunųjų šaulių ugdymo programas, plėtojant Lietuvos kariuomenės ir jaunųjų šaulių bendradarbiavimą“, srž. Andriui Baltrušaičiui – Divizijos generolo Stasio Raštikio Lietuvos kariuomenės mokyklos Kario lyderio rengimo skyriaus instruktoriui, įteikiama Sąjungos vado padėka.

19 d. Įsakymu Nr. 352 P „Už svarbų asmeninį indėlį, kuriant jaunųjų šaulių ugdymo programas, plėtojant Lietuvos kariuomenės ir jaunųjų šaulių bendradarbiavimą“, št. srž. Mariui Tautvydui – Divizijos generolo Stasio Raštikio Lietuvos kariuomenės mokyklos Kario lyderio rengimo skyriaus instruktoriui, įteikiama Sąjungos vado padėka.

19 d. Įsakymu Nr. 353 P „Už svarbų asmeninį indėlį, kuriant jaunųjų šaulių ugdymo programas, plėtojant Lietuvos kariuomenės ir jaunųjų šaulių bendradarbiavimą“, št. srž. Kastyčiui Sapežinskiui – Divizijos generolo Stasio Raštikio Lietuvos kariuomenės mokyklos Seržantų rengimo skyriaus instruktoriui, įteikiama Sąjungos vado padėka.

19 d. Įsakymu Nr. 354 P „Už svarbų asmeninį indėlį, kuriant jaunųjų šaulių ugdymo programas, plėtojant Lietuvos kariuomenės ir jaunųjų šaulių bendradarbiavimą“, vrš. Juozui Judoniui – Divizijos generolo Stasio Raštikio Lietuvos kariuomenės mokyklos Seržantų rengimo skyriaus instruktoriui, įteikiama Sąjungos vado padėka.

23 d. LŠS vado įsakymu Nr. 357 P Vincas Zakarevičius – LŠS Kauno apskrities Vytauto Didžiojo šaulių 2-osios rinktinės 3-osios kuopos 2-ojo skyriaus viršininkas „Už aktyvią ilgametę tarnybą Šaulių sąjungoje, sąžiningą ir profesionalų pavestų užduočių vykdymą, savo profesinių sugebėjimų, turimų žinių ir įgūdžių panaudojimą efektyviam bendram tikslui“, apdovanojamas III laipsnio Šaulių sąjungos pasižymėjimo ženklu „Už nuopelnus Šaulių sąjungai“.

23 d. LŠS vado įsakymu Nr. 358 P Vytautas Jonas Sinkevičius – LŠS Kauno apskrities Vytauto didžiojo šaulių 2-osios rinktinės 3-osios kuopos 2-ojo skyriaus viršininko pavaduotojas, „Už aktyvią ilgametę tarnybą Šaulių sąjungoje, gerą jaunosios kartos auklėjimą, sąžiningą ir profesionalų pavestų užduočių vykdymą, savo profesinių sugebėjimų, turimų žinių ir įgūdžių panaudojimą efektyviam bendram tikslui“, apdovanojamas III laipsnio Šaulių sąjungos pasižymėjimo ženklu „Už nuopelnus Šaulių sąjungai“.

23 d. LŠS vado Įsakymu Nr. 359 Lidija Benetienė atleidžiama iš Klaipėdos apskrities jūros šaulių 3-osios rinktinės 7-osios kuopos vado pareigų.

23 d. LŠS vado Įsakymu Nr. 360 Robertas Šakalys skiriamas į Lietuvos šaulių sąjungos Klaipėdos apskrities jūros šaulių 3-osios rinktinės Skuodo 7-osios kuopos vado pareigas.

Gruodžio 03 d. LŠS vado Įsakymu Nr. 374 Evaldas Vitkauskas atleidžiamas iš Panevėžio apskrities šaulių 5-osios rinktinės 12-osios kuopos vado pareigų.

03 d. LŠS vado Įsakymu Nr. 375 P nuo 2012-12-06 Vytautas Statulevičius skiriamas į Panevėžio apskrities šaulių 5-osios rinktinės 12-osios kuopos vado pareigas.

06 d. LŠS vado įsakymu Nr. 376 P Jonas Andriuškevičius – LŠS Kauno apskrities Vytauto Didžiojo šaulių 2-osios rinktinės 2-osios kuopos šaulys „Už nuoseklį, pasiaukojančią ir ilgametę tarnybą Lietuvos šaulių sąjungoje“, apdovanojamas III laipsnio Šaulių sąjungos pasižymėjimo ženklu „Už nuopelnus Šaulių sąjungai“.

06 d. LŠS vado Įsakymu Nr. 378 Saulius Šopaga nuo 2012-12-11 atleidžiamas iš Klaipėdos apskrities jūros šaulių 3-iosios rinktinės 5-osios kuopos vado pareigų.

06 d. LŠS vado Įsakymu Nr. 379 P nuo 2012-12-06 Donatas Prialgauskas skiriamas eiti Klaipėdos apskrities jūros šaulių 3-iosios rinktinės 5-osios kuopos vado pareigas.